

Mehmet Canpolat Ölümsüzdür

Devlet, devrimci tutsakları zindanlarda katletmeye devam ediyor. Akciğer kanseri olan ve Kandıra F Tipi Cezaevi'nde "kalmasında sakınca görülmeyen" Mehmet Canpolat, 12 Ocak sabah saatlerinde hayatını kaybetti.

48 yaşındaki Mehmet Canpolat, KP-İÖ davasından müebbet hapis cezasına mahkum edilmişti. 18 yıldır zindanda olan Canpolat, 19 Aralık katliamında Gebze zindanında koğuşlara atılan gaz bombaları nedeniyle göğsünden yaralanmış, sonucunda KOAH hastası olmuştu.

Hastalığı tedavi edilmeyince, akciğer kanserine yakalanan Canpolat'ın ağrıları giderek artmış, ancak her defasında "bir şeyin yok" denilip ağrı kesici ilaç verilerek cezaevine geri gönderilmişti.

Tedavi edilmek yerine Adli Tıp Kurumundan "Cezaevinde kalabilir" raporu verilen Mehmet Canpolat, son bir aydır yoğun bakımda verdiği yaşam mücadelesini kaybetti. Mehmet Canpolat, zindanlarda tedavi edilemediğinden dolayı ölen çok sayıda tutsaktan biri oldu... Zindanları Yıkacak, Zaferi Biz Kazanacağız!

3

Yayınımız abonelik satışlarına başlamıştır.

Abone olalım ve bir yıl boyunca gazetemize kolayca ulaşalım.

Ayrıntılı bilgi almak ve abonelik bilgilerinizi vermek için info@mucadelebirligi.com ve diğer e-posta adreslerimizden, telefon numaralarımızdan bize ulaşabilirsiniz.

Yayınımız banka hesap no: YENİ DÖNEM YAYINCILIK LTD.ŞTİ

İşbankası Sofular Şubesi 1175-0256029

IBAN

TR62 0006 4000 0011 1750 2560 29

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

14 - 28 Ocak 2015/ S 274 / 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI

BİRLEŞİN

Tüm Avrupa'da yükselmeye çalışılan neo-nazi dalgaya karşı güçlü tepkiler oluşuyorken... Dünyanın dört bir yanını kana bulayan insanlık düşmanlarına karşı halkların birlikteliğini, dostluğunu savunan yüzbinler sokaklara akıyor... Emperyalistlerin paralı ideologlarına sipariş verdikleri "medeniyetler çatışması"na hayata geçirmeye çalışan paralı askerlere inat anti-faşist kitle hareketleri sokaklarda güçleniyor... Paris'te kan donduran bir vahşet gerçekleşti.

Charlie Hebdo adlı mizah dergisi yayın kurulu toplantıydı. Tüm icraatları halkları birbirine düşman etmek için vahşi eylemler yapmak olan islamcı faşistler mizah dergisinin bürosuna kanlı bir baskın yaptılar. 12 kişiyi katlettiler.

Adeta Avrupa'daki neo-nazilere destek sunmak için tasarlanmış bir katliamdı bu. Ortadoğu'da, Nijerya'da, Sudan'da, Afganistan'da, Pakistan'da, Çeçenya'da, Dağıstan'da, Kuzey Afrika'da sergilenen

vahşeti bu defa Avrupa'nın göbeğine taşındılar.

Kim bunlar? İsimleri ne farkedez! Bunlar Norveç'te 77 kişiyi öldüren islam düşmanı neo-nazi Breivik olarak çıkar karşımıza; Suriye'de Esad askerinin kalbini söküp kameralar karşısında yiyen El-Nusracı olarak çıkar... Şengalde Yezidi katliamı yapıp kız çocuklarını, genç kızları ve kadınları köle pazarında satan IŞİD'çilerdir, Nijerya'da bir kaç hafta önce 2000 kişiyi gözünü kırpmadan öldüren Boko Haram'dır. Türkiye'de televizyonlardan "altı yaşında kız çocuğu evlenebilir" fetvaları veren sapıklar, Dresden'de (ve şimdi tüm Avrupa'da) islam ve mülteci düşmanı PEGIDA'dır. ABD'de siyah olduğu için gençleri vuran beyaz polistir, Ukrayna'da Odessa'da sendika binasını yakıp kaçmaya çalışanlara ateş ederek ve baltalarla doğrayarak 46 kişiyi katledenlerdir. Saymakla biter mi! Tek sözle tüm dünyanın acımasız insanlık düşmanı faşistleridir.

3

"KAR DA YAĞSA BUZ DA TUTSA MÜCADELEYE DEVAM!"

Maltepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde mücadele coşkuyla sürüyor. Dev Sağlık İş Sendikası'nda örgütlenen 94 sağlık işçisi, işten atılmalarının ardından kararlılıkla işlerine geri dönme mücadelesini sürdürüyor.

Ocak ayının ilk haftası ve karlı soğuk havada ziyarete gittiğimizde 30. gününde olan kadın sağlık işçileri "Direniş Sarayı"nda toplantı halindeydi. Zaman zaman bazı konularda sohbet etmek bilgi almak tartışmak ihtiyacında olduklarını dile getiren kadınlar, bir saatliğine erkekleri kahveye çay içmeye gönderip, kadın kadına çalışma-değerlendirme içe-

rikli bir toplantının ardından sloganlarla dışarı çıkıyor. Gür sesle sloganlara eşlik ederek erkek işçiler de geliyor, neşeli bir slogan ve halay faslı başlıyor. Karın yağmasıyla birlikte en sık atılan sloganlardan ikisi "Yağmur Yağsa da Kar Yağsa da Maltepede Direniş Kazanacak", "Kar da Yağsa Buz Da Tutsa Mücadeleye Devam" oluyor.

8

BU KEZ DOĞA KAZANDI

Hydroelektrik santralleri (HES), barajlar, nükleer santraller, maden ocakları... Şu an Anadolu'nun her karışında nehirler, dereler, ormanlıklar, zeytinlikler birer birer talan ediliyor, sermayenin çıkarına enerji şirketlerine peşkeş çekiliyor.

Bu yağmaya karşı halklar da eylemlerini yükseltiyor, yaşam alanlarını korumak için savaş veriyorlar.

Artvin Şavşat'ta kurulması planlanan Armutlu 1-2 Regülasyonu ve HES Projesi de bunlardan biri. Artvin köylüleri, 2013'ten beri iptali için mücadele ettiği,

davalar açtığı bu projeyi iptal ettirmeyi başardı.

Rize İdare Mahkemesi, bu projenin 'ÇED Olumlu Raporu'nu, hukuka aykırı bularak iptal etti. Proje hem heyelan riskli alanda, hem de 'Karagöl Sahara Milli Parkı' sınırları içinde.

Yöre halkını ve çevrecileri kutlamalar yaptıran mahkemenin bu kararı, diğer pek çok dava için de emsal niteliğinde olacak.

Devrimci Dönüşüm Dönemleri

C.Dağlı

2

Paris Katliamı

Taylan Işık

4

Sosyalizm Kuşatması

Umut Çakır

5

Birleşik Haziran Hareketi

Ali Varol Günel

9

Halklar Uzlaşma Değil Özgürlük İstiyor

Özgür Güven

10

>>Editör...

"GERÇEK MÜSLÜMAN DEĞİL!"

"Bunlar gerçek müslüman değil" ya da "bunlar gerçek islam değil" sözleri bu aralar en çok duyulan sözlerin başında geliyor.

Paris'te Charlie Hebdo dergisine yapılan kanlı baskınla on iki kişinin öldürülmesinin dünya halklarında yarattığı büyük tepki sonrası, bu sözler neredeyse tavan yaptı.

Dinci faşist katillerin cinayet ve katliamları toplumların vicdanında derin yaralar açtıkça siyasallaşmış dinci düşüncüyü halklarda oluşan tepkiden sıyırmak için başvurulan yöntem bu.

Halklar, işledikleri katliamlar, cinayetler, uyguladıkları vahşet nedeniyle dinci faşist katil sürülerinden nefret etmeye başladıkça dinci gerici-ler anında bu yönteme sarılıyorlar.

3

Devrimci Dönüşüm Dönemleri

BAŞYAZI

C. Dağlı

Ayaklanma dönemleri, devrim dönemleri, toplumda sıçrama ve dönüşüm dönemleridir. Tarihsel olay denilen olayların, tarihte böyle bir etkisi var. İnsanlık tarihinde büyük sıçrama yaratan olaylar her zaman oluşmaz; toplumun ve çağın somut koşullarına göre, evrimin temposu yavaş ya da hızlı olabilir. Kapitalizm öncesi toplumlarda evrim daha yavaş ilerlerken ve dolayısıyla toplumsal dönüşümü yaratan olaylar daha geç gündeme gelirken, kapitalist üretim bu süreci daha da kısaltmıştır.

Marxizm bütün toplumsal olguları belli bir tarihsel çerçevede ele alır. Kapitalist toplum hakkında değerlendirmede bulunurken, hangi aşamadaki kapitalizmden söz edildiği belirtilmelidir. Kapitalist toplumun ilk gelişme dönemlerinde, maddi koşullar yetersizdi, buna bağlı olarak sınıf kavgası da pek gelişmemişti. Dolayısıyla büyük tarihsel olaylar geç aralıklarla gündeme geliyordu. Maddi ekonomik temelin gelişmesiyle birlikte, sınıf savaşı keskinleşti, iyice gelişti, yoğunlaştı ve büyük bir hız kazandı. Ve dolayısıyla büyük olaylar denen tarihsel girişimler daha sık görülür oldu, buna bağlı olarak toplumsal dönüşümler de büyük bir ivme kazandı. Daha önce uzun aralıklarla görülen büyük tarihsel olaylar, günümüzde o denli sık görülür oldu ki, artık sıradanlaştı. Günümüzde ancak öncekileri aşan çok daha derine giden olaylar, büyük tarihsel olay olarak görülüyor.

Tarihsel olaylar sırasında toplum radikal bir dönüşüme uğrar.

Bizde toplumu köklü olarak dönüştüren büyük tarihsel olay, uzun yıllardır devam eden son derece sert bir devrimci kavga temelinde oluşuyor. İşte büyük mücadele böyle bir noktaya, toplumu tamamen değiştirecek bir konuma gelmiştir. Sınıfların güçler oranında emekçilerin lehine bir değişim olmadan, o büyük sıçrama gerçekleşmez. Fakat yürütülen devrimci kavga, güçler oranını belli ölçüde değişime uğratmıştır. Dolayısıyla tarih, yoğun devrimci savaşım ve güçler oranının değişmesi sonucu yeni bir hız kazandı. Tarih bu topraklarda yavaş değil, hızlı ilerliyor. Proletaryanın ve proleter halk kitlelerinin devrimci savaşımı o büyük sıçrama noktasına o büyük atlayış noktasına gelip dayanmıştır.

2013 yaz ve güz ayaklanmaları bu yönde yeni bir kalkış noktası oldu. Yıgınsal devrimci girişimler bütün yoğunluğuyla 2014'te devam etti. Ekim'de Rojava, Kobane dayanışma eylemleri hemen Kürdistan ve Türkiye'yi sarsan yeni bir ayaklanma dalgasına dönüştü. Tüm bu zengin halk pratiği o büyük tarihsel atlayışı gerçekleştirecek bir gücün bu topraklarda yeterince birliğini bize gösteriyor.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimci mücadelesinin eriştiği bu tayin edici aşama yeterince anlaşılmalı değil. Oysa devrimci politik çalışmaların, taktik siyaset ve pratik mücadele bu en önemli, en belirleyici ve en kritik aşamanın önümüze koyduğu görevleri çözmek durumundadır.

Nesnel toplumsal koşullar, emekçilerin güç birikimi, örgütlülüğü, kavgadaki yetkinliği ve güç oranının değişmesi, devrimci atlayışa olanak veriyor. Ortaya çıkan bu durum ve koşullar yaşamın akışını değiştiriyor.

Sosyal ve siyasal ilişkiler son çözümlemeye ekonomik temel tarafından belirlenir. Ancak, sınıf mücadelesi de toplumsal yaşamın akışı üzerinde etkide bulunur. Siyasal, sanatsal, estetik vb. üst yapı öğeleri, belli bir temel üzerinde bir kere oluştuğundan sonra, kendi alanını oluştururlar ve kendilerini yaratan temel üzerinde etkide bulunurlar. Proletarya yaşama, devrim doğrultusunda yön veriyor.

İşçi sınıfının gelişimiyle, iki sınıf arasında bir çatışma kaçınılmaz olarak toplumun önüne gelir. Ve gelmektedir. İşçi sınıfı günümüzde ve bugün bu topraklarda sadece nicel olarak büyümekle kalmayıp nitelikler yönünden de çok belirgin bir gelişme göstermiştir. Bunun anlamı şudur ki, emekçi sınıf o büyük sıçramayı yapacak bir konum elde etmiştir.

Emekçi kitleler her geçen gün daha örgütlü ve bilinçli olarak kapitalistlerin karşısına çıkıyor. Bugünkü toplumsal koşulların boyunduruğu altında tamamen ezilen ücretli köleler ve kapitalist kölelik altında acı çeken diğer emekçiler kendi kölelik koşullarının bilinciyle davranıyorlar. Dolayısıyla toplumsal kurtuluşlarının nerede olduğunun da bilincindedirler. Ve toplumsal kurtuluşları için toplumsal kurtuluşlarından ayrılmayan politik kurtuluşları için pratik yolla dünyayı birbirine katıyorlar.

Her hareketi kendi durumlarıyla ölçen küçük burjuva siyasetler emekçilerin politik devrimci bilincini ve gerçek durumlarını küçümsüyorlar. Ölçü geri olunca, en ileri gelişmeler bile daha aşağılarda görülür. Oysa kitleler bugün birçok yönde büyük bir ilerleme gösterdi. Hareketin ilk dönemlerinde olduğu gibi değil, çok daha ileride bir yerdedir.

Ve sanıyorlar ki, ezilenler, sömürülenler, kendi isteklerini kendi çıkarlarını kendi eylemleriyle gerçekleştiremeyecek kadar güçsüzlür. Gerçek durum ise bambaşka. Gerçek olan çalışanların ortak çıkarlarını gerçekleştirecek bir iktidarı kuracak denli bir gelişme gösterdikleridir.

Koşulların insanca olduğu bir topluma yalnızca gerçek devrimci savaşımla varılır. Devrimci emekçilerin bugün yaptığı tam da budur. Devrimci süreci sürdürmek için harcadıkları enerji, kitlelerin yönelimi ve durumları hakkında kesin bir fikir veriyor.

3 Yıldan Sonra Roboski

2011 yılının son günleri... Bir gece vakti uçaklar bomba yağdırdı Roboski (Uludere) sınırına... Roboski de civardaki pek çok köy gibi, geçimini kaçaktan sağlayan bir köydü. Çoğu çocuk, 38 kişi, o gece de Irak sınırından 50'den fazla katırla TC sınırına geçtiler.

28 Aralık'tı, saatler 21.39-22.24 arası, TC ordusuna ait F16'lar, grubun üzerine 4 bomba attı... ve sadece 4 kişi bu bombalamadan sağ kaldı, ölenlerin 19'u çocuğu, yükleri ise petrol ve sigara idi...

Salih Ürek, Bedran

Encü, Adem Ant, Erkan Encü, Şivan Encü, Muhammed Encü, Bilal Encü, Aslan Encü, Mehmet Ali Tosun, Savaş Encü, Orhan Encü, Nadir Alma, Celal Encü, Fadil Encü, Mahsun Encü, Şervan Encü, Yüksel Ürek, Cemal Encü, Cihan Encü, Vedat Encü, Serhat Encü, Salih Encü, Özcan Uysal, Hüseyin Encü, Nevzat Encü, Hamza Encü, Selim Encü, Zeydan Encü, Seyithan Encü, Hüsnü Encü, Selahattin Encü, Osman Kaplan, Abdulsalam Encü, Şerafettin Encü...

Devlet açıklamalarında "PKK'li sandık" dedi.

Elbette bölgedeki tüm kaçaklar korucular ve jandarma bilgisi dahilinde gerçekleşirken, böyle bir karışıklığın olması olası değildi.

Kürt halkının yükselen özgürlük hareketini göz önüne aldığımızda, bunun devletin Kürt halkına gözdağı vermek, "parçalarımızı dağlardan toplarsınız" tehdidi savurmak için olduğu açık bir şekilde görülüyor.

Ancak Türkiye Ve K.Kürdistan'da yükselen eylemler ve protestolar, devleti bir nebze de olsa geri adım attırdı. Ölenlerin ailelerine "tazminat öde-

mek" yoluyla rüşvet vermeye kalkan devlet, sivil ve askeri mahkemelerde göstermelik yargılamalar yaptı.

Ancak ne sonuca ulaşmayan mahkemeler, ne de ödenmeye çalışılan para

Kürt halkının öfkesini dindirmeye yetti. Roboski katliamı, üzerinden geçen 3 senenin ardından hala ilk günkü acısı ile duruyor ve hemen her yerde eylemlerle anılıyor, protesto ediliyor...

"Roboski Biziz

Bizler Roboski'yiz"

28 Aralık 2011... Gece saat 21.37...

Kürt halkının 34 evladının TC'nin uçaklarından atılan bombalarla paramparça edildikleri gün... 3 yıl geçti katliamın üzerinden...

Katliamın bu yıldönümünü yine katliamların, savaşların gölgesinde anılıyor... Katliam hemen her yerde eylemlerle anılırken, herkesin kalbi

Roboski'de atıyor. Roboski'de katliamın yaşandığı yere doğru onbinler yürüyüşe geçti ve anma programı yapıldı.

HDP yöneticileri, belediye başkanları, milletvekilleri ve aralarında Özgür Sanat Girişimi'nin de bulunduğu çeşitli kitle örgütleri de Roboski'de idi.

Yapılan konuşmaların ardından on binlerce kişi 34 genci mezarı başında ziyaret etmek üzere Roboski Mezarlığı'na aktı. Burada Roboskili anneler konuşma yaptı, ağittılar yaktı.

Binlerce Kişi Roboski İçin Taksim'de

DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin çağrısıyla binlerce kişi 34 kişinin öldüğü Roboski Katliamının yıldönümünde Tünel'den Taksim'e "Roboski'nin Hesabı Sorulacak" sloganıyla yürüdü.

Devletin 3 yıl önce bombalararak 34 kişiyi katlettiği Roboski katliamının yıldönümünde DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin çağrısıyla binlerce kişi Tünel'den Galatasaray Meydanı'na yürüdü. Yürüyüşte "Sorumlular Yargılansın Roboski İçin Adalet" yazılı pankart açılarak Roboski'de katledilenlerin resimleri taşındı.

Galatasaray Meydanı'nda basın açıklamasına geçildi. İlk olarak TMMOB İstanbul İKK sözcüsü Süleyman Solmaz konuştu. "Bugüne kadar devlet katliamları yapanlardan hiçbir zaman hesap sormadı. Roboski'de aynı şeyi yaşadık bunların hesabını bizler soracağız" dedi.

DİSK İstanbul Temsilcisi Önder Atay ve KESK İstanbul Şubeler Platformu Sözcüsü Hüseyin

Özer'in ardından kurumlar adına ortak basın açıklamasını KESK Şubeler Platformu'ndan İncilay Erdoğan yaptı.

"*Desim 38'de istikbalini göklerde arayan aynı devlet Roboski'de de aynı demirbaşayı kayıtlı bombaları kullanmıştır. Tarihini katliamlara yazmış bir devletin kendi varlığına armağanıydı Roboski, Maraş, Sivas, Nevala Kasaba, Gezi, Soma, Ermenek. Tarihi bunun gibi bir çok trajik katliamlarla dolu olan bir ülkedeyiz*" diyen Erdoğan, "Her Kürtaj Roboski'dir" diyenlere sesleniyoruz, Roboski; Soma'da, Ermenek'te yerin altına gömülen emekçilerdir, iş cinayetlerinde öldürülen işçilerdir, dedi.

Emek ve demokrasi güçleri olarak Roboski'yi unuttuklarını ve unutturmayacaklarını söyleyen Erdoğan, tarihini inkarla yazan egemenlere karşı direnenlerin hakikatle yazdığını ve yeryüzü özgür bir dünya oluncaya dek mücadeleyi sürdüreceklerini belirtti.

Roboski Unutulmaz, Unutulmayacak!

İHD İzmir Şubesi ROBOSKI'de katledilenleri anmak için saat 13:00'da Eski Sümerbank'ta bir basın açıklaması yaptı.

Yapılan açıklamada "Ölümü kabullenirsin ama ölümün şeklini kabullenmezsin bazen. Ölüm ağırdır dostlar. Hele çoğu çocuk olan 34 kişinin ölümü daha da ağırdır. Devletin F-16 savaş uçaklarının hedefiye ölüm kanlıdır. O gün adı kaçığa çıkan çocukların buharlı nefesi, katırların nefesinde son buldu. Vurulanların etleri katırların etlerine karıştı. 34 kişi böyle can verince ölüm daha da ağırlaşır. Yara daha da büyür. Acı daha

da derinleşir. 28 Aralık 2011 günü ölüm onları soğuk bir gecede yakaladı. Çelik kanatlı F-16'lar gökten ölüm yağdırdı. Kar kana boyandı. Toprağın üstündeki ölümler, ROBOSKI ölümleridir. Bizim cenazelerimizdir, hepimizin. Hepsiz F-16'ları gönderen katilin kurbanlarıdır. Tarihimiz boyunca o kadar çok devlet eliyle işlenen katliam ve cinayet var ki, hangi birini sayalım. ROBOSKI unutulmaz unutulmayacak." dendi,

Eylem sloganlarla son buldu.

Mücadele Birliği / İzmir

Em Roboski Ne!

İzmir'de HDP'nin çağrısıyla Roboski içi yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı. Yürüyüş saat 14.00'de Konak Pier'den başladı ve Eski Sümerbank'a yüründü.

Eski Sümerbank'a gelindiğinde Roboski'de ve diğer tüm katliamlarda katledilenler nezdinde "Çerxa Şoreşa" marşı eşliğinde saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından İzmir İl Eşbaşkanı Mizgin İrgat Kürtçe bir konuşma yaptı.

Mizgin İrgat'ın konuşmasının ardından İl Eşbaşkanı Cavit Uğur basın metnini okudu. Basın açıklamasında Roboskili ailelerin evlatlarının katledildiği yetmiyormuş gibi tehdit edildikleri, tutuklandıkları, haklarını aramaktan vazgeçirilmeye çalışıldığından; Roboski Katliamının halkların ortak yaşamını ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini baltalamak ve bastırmak için yapıldığından bahsedildi. Roboski Katliamının hesabının sorulması için yapılması gereken her şeyin yapılacağına vurgu yapıldı. 10 dakikalık oturma eyleminin ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Mücadele Birliği / İzmir

“GERÇEK MÜSLÜMAN DEĞİL!”

Editör

Başlangıcı 1. Sayfada...

Oysa, bu cinayetleri işleyenler, katliamları yapanlar, kafa kesenler, ölü insan kalbi yiyenler, kadınları kaçırtıp pazarda satanlar en hasından “gerçek müslüman”lardır.

Maraş'ta yüzlerce Aleviyi canlı şekilde fırınlara atan, hamile kadınları

karınlarnı deşerek katleden, yaşlı genç demeden boğaz keserek öldüren; Sivas'ta “Allahuekber” çılgınlıklarıyla insanları yakanlar aynı dinci faşistlerdir.

Dinci faşistler, Türkiye'de ve dünyanın her yerinde -sadece müslüman olanları değil- burjuva egemenliğin temel toplumsal dayanağı olagelmislerdir.

Kenan Evren denen faşistin her yerde İmam Hatip okulları açması, kürsülerden ayetler okuması, her konuşmasını dini kavramlarla süslemesi boşuna değildi. Dinci gericiğin arkasında sermaye sınıfı ve faşist devlet vardır.

RTE'nin “dindar nesil yetiştireceğiz” demesi ve arkasından bütün eği-

tim sistemini daha da dincileştiren bir yol izlemesi boşuna değil. RTE, kendi dinci faşist geçmişinden ve bugününden, dinci gericiğin devletin ve burjuva egemenliğin temel sacayaklarından biri olduğunu biliyor. Din ve dinci gericilik olmadan burjuva egemenlik, burjuva düzen uzun süre ayakta kalmaz.

Dinci faşistler, düzenin komünizme karşı, devrimci, komünist güçlere karşı sadece toplumsal dayanağı değil, ama aynı zamanda vurucu gücüdürler. 1969'un “Kanlı Pazar” olayı, düzenin bu dinci faşistleri “komünizm tehlikesi”ne karşı nasıl vurucu güç olarak kullandığının tipik örneği.

Dinci faşistler, düzeni korumak

çin vurucu güç işlevi görürken, her türlü vahşet ve katliamı yapmaktan geri durmadılar. Türkiye'den bazı örnekler verdik; Afrika ve dünyanın başka topraklarında çok daha beter, insanlık dışı, vahşi katliam örnekleri sayılamayacak kadar çok.

Dünyanın her yerinde bu dinci faşistlerin vahşette, katliamlarda sınırlar tanınamaları taşıdıkları dinci ideolojiyle uyum içindedir. Kendi deyimleriyle söylesek, vahşet, katliam, kafa kesme bunların “fitratında var”.

Kafa kesme Suudi Arabistan'ın yasal uygulamasıdır. Suudi Arabistan da “gerçek Müslüman” değilse “gerçek Müslüman” kim? İnsanları vinçlerle sallandırarak asmak İran'ın resmi uy-

gulamasıdır. İran “gerçek Müslüman” değilse “gerçek Müslüman” nerede? İnsan yakma konusunda uzmanlaşmış Afrika'nın dinci faşistlerini ise saymaya gerek yok.

Emperyalistlerin vurucu gücü olarak işlev gören dinci faşistler, yaptıklarıyla dünyanın her yerinde halkların öfkelerini, nefretini üzerlerine çekmeye, gözünden düşmeye başladıkça onların medyadaki uzantıları dinci faşist düşüncüyü aklama operasyonuna girişiyorlar.

Ama artık naffle! Dünya halkları dinci faşist düşüncenin gerçek yüzünü, işlevini, amacını görmeye başladılar. Hiçbir aldatmaca bu süreci ne durdurabilir ne de tersine çevirebilir.

Mehmet Canpolat Ölümsüzdür

...Başlangıcı 1. sayfada

Tedavi edilmek için serbest bırakılması talebiyle kampanyalar düzenlenen devrimci tutsak Mehmet Canpolat, 7 Aralık 2014 tarihinde artık konuşamaz hale gelmiş ve hafızasını yitirmişti. Canpolat, Marmara Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırılmıştı. İnfazının ertelenmesi için Adli Tıp Kurumu'na 10 ay önce yapılan başvuruya "İnfazı devam etsin" raporu verilmişti.

38 gün makineye bağlı yaşayan Mehmet Canpolat, yaşama olan savaşını kaybetti. Devlet tutsak etmekle yetinmediği bir devrimciyi daha tedavi etmeyerek katletti.

Mehmet Canpolat'ın Adli Tıp Kurumu'nda bulunan cenazesi dışarıda bekleyen ailesi, avukatları ve dostlarına teslim edildikten sonra burada bir basın açıklaması düzenlendi.

Adli Tıp Kurumu önünde “Hapishanelerde Ölüm İstemiyoruz, Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu” pankartı açılan basın açıklamasında “Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın”, “Mehmet Canpolat Ölümsüzdür”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür” sloganları atıldı. İHD ve TTB adına konuşmalar yapıırken, milletvekilleri Ertuğrul Kürkçü ve Sezgin Tanrıkulu da, ATK ile yaptıkları görüşmelerin ardından söz alarak, çözüm sürecinden bahseden hükümetin hasta tutsakların cezaevlerinde tedavilerinin mümkün olmadığını bilinmesine rağmen serbest bırakılmamalarına tepki gösterdiler.

Cezaevlerinin birer işkencehane ve ölüm merkezi olduklarını belirten Türk Tabipler Birliği'nden İncilay Erdoğan, bir tutsağın sağlıklı olabilmesinin mümkün olmadığını ve hasta tutsakların hastalık derecelerine ve suç nedenine bakılmaksızın bir an önce serbest bırakılması gerektiğini söyledi.

Adli Tıp Kurumu'ndan alınan Mehmet Canpolat'ın cenazesi Tozkoparan Mahallesi

Kültür ve Dayanışma Derneği'ne götürüldü.

Canpolat'ı uğurlamak için yakınları, yoldaşları ve dostları, İHD İstanbul Şubesi yöneticileri ve üyeleri 13 Ocak günü saat 13.00'de Yenibosna Cemevi'nde bir araya geldi. Kızıl bayrak ve karanfillerle donatılan Canpolat'ın cenazesi ilk önce sloganlarla evine götürüldü, ardından araçlarla Bağcılar Yıldıztepe Mezarlığı'na geçildi.

Canpolat, “Mehmet Yoldaş Ölümsüzdür”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Mehmet Yoldaşa Sözümler Devrim Olacak”, “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak” sloganları eşliğinde, vasiyet ettiği üzere Zeynel Öztürk'ün mezarına defnedildi.

Mehmet Canpolat, zindanlarda ölen ilk devrimci tutsak değil, son olması için de çaba sarfedeceğiz. Son iki hafta içinde, zindanlarda 3 tutsak daha tedavi edilmediği için hayatını kaybetti.

31 Aralık günü Lütfü Taş ve Siirt cezaevinde bulunan adli tutuklulardan Haşem Arduçlu kalp krizi sonucu hayatlarını kaybettiler. 10 Ocak günü ise Abdülmecit Arslan hayatını kaybetti.

Ulaşım Zammına Karşı Binler Sokakta

Brezilya'nın Sao Paulo kentinde toplu taşıma ücretlerine yapılan zammı protesto eden binlerce kişi 10 Ocak günü sokağa çıktı. Dünya Kupası eylemlerinden sonra en kitlesel eylem olduğu belirtilen eylemlerde sokağa çıkan onbinlerce kişiye polis gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırdı. En az 50 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Akalan Köylüleri Taşocağı İstemiyor

Yeni bir yıl, yine her alanda eylemlerle, direnişlerle açıldı. Son yıllara damgasını vuran köylülerin çevre eylemleri, yine hız kesmeden devam ediyor.

İzmir Kemalpaşa'nın Akalan Köyü'nde 2 haftadır taş ocağı yapımına karşı eylem halinde. 29 Aralık'tan bu yana, İstanbul Otoyolu inşaatında kullanılmak üzere malzeme üretmek için kurulmak istenen taşocağına karşı mücadele eden köylüler, “Ocak yeri, zeytinliklere 100, okula 650 metre. Çocukların can güvenliği bile yok” diyorlar.

“Yürütmenin durdurulması” isteğiyle İdare Mahkemesi'ne dava açtı. Başvuru henüz sonuçlanmazken firmanın şantiye kurup hazırlıklara başlaması köylülerin tepkisini çekti. Bir süredir burada çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalışan köylüler, bölgeye iş makinelerinin da gelmesi ve çalışmaya başlaması üzerine sabah erken saatlerde bölgeye gittiler. 7 Ocak günü kadınlı erkekli yaklaşık 200 köylü, şantiye binası, bazı iş makineleri ve kamyonların camlarını kırdılar.

Köy Muhtarı Mustafa Çaktuğ, “Köyümüzde taş ocağı istemiyoruz. ÇED raporu da alınmamış. Çalışmalar başladığı zaman başımıza taş yağacak. Kurulmak istenen taş ocağı köye çok yakın. Taş ocağından bir an önce vazgeçilsin. Köyden daha uzak bir yerde açılınsın” diyor.

Akalan Köylüleri, direnişlerini 9 Ocak günü şenliğe dönüştürdüler. Yörük çadırları kuruldu, pilav, bulgur,

lokma ve ekmekler gelenlere ikram edildi. Siyasi parti yöneticileri ve demokratik kitle örgütlerinin de geldiği eylemde taş ocağı alanına yüründü ve “Ölme Var Dönme Yok”, “Zeytinime, Merama Dokunma”, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları atıldı.

Taşocağı önünde konuşan Akalan Köyü Muhtarı Mustafa Çaktuğ, “29 Aralık'tan beri başladığımız bu eylemimize, taş ocağı kapanana kadar devam edeceğiz. Yaşam alanlarımızı ve doğamızı bozacak bu tesisi yaptırmaya kararlıyız. Bir şirketin karı için bu toprakları katletmelerine izin vermeyeceğiz” dedi.

Tutsaklara Özgürlük Eylemi Ve Gözaltındaki Avukatlar

11 Ocak günü İspanya'nın Kuzeydoğusundaki Bask özerk yönetiminin Bilbao kentinde, tutsaklar için bir yürüyüş düzenlendi.

“Politik Tutsaklara Özgürlük Hemen Şimdi” eyleminde yüzbinlerce kişi Bilbao sokaklarını doldurdu. Akşam saatlerine kadar süren eylemde yüzbinler şarkı söyleyerek ETA'lı tutsaklara “evine gel, annen, baban, eşin, arkadaşlarının seni bekliyor gel ve sokaklarda mücadele et sizin gücünüze ihtiyacımız var; sizinle çok daha güçlüyüz” diyorlar.

Eylemde, Paris'te katledilen Sakine Cansızlar için de pankart açıldı.

Bugün İspanyol ve Fransız cezaevlerinde yaklaşık 500 ETA tutsağı bulunuyor. ETA silah bırakalı 4 yıl olmasına rağmen, gözaltına alınan herkes “silahlı örgüte üye olmak” suçlamasıyla yargılanıyor ve 20 yılın üzerinde hapis cezaları alıyorlar.

12 Ocak günü, Ocak 2013'te kendini fesheden Batasuna partisinin üye ve yöneticilerinde oluşan 30'u aşkın kişinin yargılandığı duruşma da görülecekti. Ancak yeni gözaltıların yaşanması, duruşmanın askıya

alınmasına sebep oldu.

Batasuna'nın eski üyelerinin kurduğu Sortu partisi adına konuşan Sortu lideri, 10 kişinin gözaltına alındığını, bunların arasında bugün duruşmada bulunacak tutsakların avukatlarının da olduğunu açıkladı. Duruşmaya çıkacak olan tutsaklar da avukatlarının gözaltına alınmasını protesto ederek savunma haklarının ellerinden alındığını söylediler.

Sortu'nun lideri burada yaptığı açıklamada, “Bu gözaltılar, dün düzenlenen eylem yüzünden gözdağı vermek amacıyla yapılmıştır. Ayrıca bugün ETA'ya üyelikten gözaltına alınan 35 kişinin mahkemesi vardı ve bu gözaltına alınanların onların avukatları.

İspanyol hükümeti bizi terörle suçuyor. Silahları bırakalı 4 yıl oldu ama devletin şiddeti tüm hızıyla devam ediyor. Edindiğimiz özgürlükleri elimizden almak istiyorlar

Bu devletin şiddet politikalarına karşılık vermenin yolu, birlik olup özgürlüğümüzü kazanmamız ve İspanya devletinden uzak durmamız gerek. Devletin bu şiddet politikalarına karşı hep birlikte mücadele etmemiz gerek” dedi.

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşin!

...Başlangıcı 1. Sayfada

Bu vahşi saldırıları yapan da, yaptırılanlar da özünde bir. Sözde birbirlerine düşman, ama özünde bir. Hepsinin amacı ortak. Dünya halkları özgürlükleri için dövüşürken tüm dünyayı kana bulayarak, halkları birbirlerine düşman ederek, her türden gerici tepkinin toplumlar arasında yayılmasının ortamını hazırlayarak ayakta kalmaya çalışan sermayenin korkunç vahşeti tüm bunlar.

Bu vahşi katliamdan sonra Avrupa'da neo-naziler atağa geçti. Charlie Hebdo katliamını kullanarak yabancı ve islam düşmanlığı üzerinden örgütlenmeye hız verdiler. Buna rağmen Avrupa'nın her yerinde faşizme karşı özgürlük ve halkların dayanışması için sokaklara aktı insanlar. Oynanan oyunu boşa çıkarmak için alanlara aktılar. Bir taraftan "Hepimiz Charlie"yiz diye haykırırken bir taraftan da yabancı düşmanlığına, islam karşıtlığına karşı sokaklara döküldüler. Bu oyun tutmayacak! Ekilmek istenen düşmanlık tohumlarına inat... ortaçağ artığı karanlık düşünceli faşistlere inat... Hepimiz Charlie'yiz; Hepimiz Yezidiyiz; Hepimiz Kürdüz;

Hepimiz Ermeniyiz; Hepimiz Nijeryalyız; Hepimiz Müslümanız, Yahudiyiz, Arabız, Aleviyiz, sünniyiz!... Dünya emekçilerini, ezilenleri dinine, mezhebine, ulusuna, cinsiyetine göre bölemeyeceksiniz! Onları birbirine düşman edemeyeceksiniz! Bu faşist saldırganlığa, sermayenin vahşi diktatörlüğüne karşı "Bütün dünyanın işçileri ve ezilen halkları, birleşin!"

PARİS KATLIAMI

TAYLAN IŞIK

Dünya yeni yıla faşist bir katliamla girdi. Paris'te dinci faşistler Charlie Hebdo adıyla yayınlanan bir karikatür dergisine yaptıkları baskınla on iki kişiyi katlettiler. Avrupa'nın kalbinde, Paris'te gerçekleştiği için bu katliam dünya çapında yankı uyandırdı.

Emperyalist devletlerin liderleri, burjuva yazarlar, bilim adamı karşı devrimci bu katliamın özde Fransa'ya, genelde emperyalistlere karşı yapılmış gibi yansıtılar. Kullandıkları başlıca argüman, emperyalistlerin destekledikleri terörün şimdi kendilerini vurmaya; kendilerine dönme başladığıdır.

Katliamın Fransa'da, Fransız yurttaşlara karşı işlenmiş olması bu propagandaya inandırıcılık da katıyor. Tıpkı 2001 Eylül'ünde ABD'nin İkiz Kulelerinde olduğu gibi. O zaman da binlerce kişinin katledildiği bu eylemin ABD emperyalizmine karşı bir eylem olduğuna ikna olmuş, dahası devrimci çevrelerden eylemi kutlayanlar, kutsayanlar bile çıkmıştı.

Bu büyük yanılgıların arka planında çağımızın temel karakterinin doğru anlaşılmasını, kavranmasını yarıyor. Çağımızın, sınıf savaşının geldiği noktanın temel karakteri, temel çizgileri anlaşılmasından son derece karmaşık, gerçek içeriği sayısız olayla örtülen gelişmelerin, olayların doğru anlaşılması mümkün değil.

Nasıl oluyor da dinci faşist çeteler, Libya'da, Afrika'nın pek çok ülkesinde, Suriye'de, Irak'ta kendilerini desteklemiş olan ve halen de destekleyen emperyalistlere, bunların başında gelen Fransa'ya saldırıyorlar? Nasıl oluyor da Fransa ve diğer emperyalistler kendilerine "saldıran" katil sürülerine desteklerini devam ettiriyorlar? Ne Fransa, ne ABD ne de Türkiye, özellikle de Suriye'deki katil sürülerine olan desteklerini çektiklerini ya da çekeceklerini açıklamış değiller.

Aksine, emperyalist akbaların Suriye halkının daha çok kanını akıtmak için dinci faşist katil sürülerini silah, para, eğitim, lojistik ve daha pek çok yönden desteklemek için Türkiye ile birlikte bir program yürüttüklerini burjuva basın bile artık gizleyemiyor ya da gizleme ihtiyacı duymuyor. Paris'te insanları katleden dinci faşistler, emperyalistlerin çocuklarıdır; bu çok açık.

O halde, hem Paris'teki katliam (muhtemelen bunu başka katliamlar izleyecektir) hem de bu durum birlikte nasıl açıklanır? Bunun tek açıklaması çağımızın karakterinin ve buna bağlı olarak dünya burjuvazisinin temel önceliklerinin anlaşılmasıyla doğru biçimde yapılabilir.

Çağımız, kapitalizmden komünizme geçiş çağıdır. Mücadele, kapitalizmle komünizm arasındaki mücadelelerdir. Emek-sermaye çatışmasının günümüzde geldiği nokta budur. Dolayısıyla bütün toplumsal olaylar ancak bu temelde ele alınırsa doğru kavranabilir ve açıklanabilir.

Emperyalist-kapitalist sistem tarihsel gelişmesinin sınırlarına gelip dayanmış, çöküş ve yokoluş sürecine girmiş bulunuyor. NATO'nun yüzyılımızı "ayaklanmalar yüzyılı" olarak açıklamış ve kabul etmiş olması her şeyi açıklıyor aslında. Bu tespit, emperyalistlerin ve genel olarak dünya burjuvazisinin temel, başlıca önceliğinin ne olduğunu da bize açıklıyor. Bu öncelik, devrimlerin önlenmesidir.

Emperyalistler bu temel ve yaşamsal amaç için dünyanın her yerinde dinci faşist sürüleri örgütüyor, silahla donatmak dahil her bakımdan besleyip destekliyor. Çünkü dinci gericiğin her türlü özünü, her türlü faşist ideolojinin özü gibi, anti-komünizmdir. Bu bakımdan emperyalistler hiç bir zaman ve hiç bir biçimde dinci faşist hareketin karşısında olmadılar, olmazlar. Karşı göründükleri durum ve zamanlar halkları aldatmaya çalıştıkları; halkların devrimci öfkesinden korktukları zamanlardır.

Emperyalist merkezlere gelince.. Oralarda da kapitalizme karşı ayaklanmaların, isyanların engellenmesi ve bastırılması için Avrupa halklarının ırkçılık, dinci gericilikle, faşist ideolojinin değişik biçimleriyle zehirlemeleri gerekir.

Dinci faşist çetelerin Avrupa topraklarında giriştikleri katliamlar emperyalistlere bu olanağı sağlıyor. Dünya burjuvazisi, başka topraklarda dinci gericiliği kendi elleriyle beslerken Avrupa'da bu çetelerin katliamlarını kullanarak bu sefer "islam karşıtlığı" kışkırtıyor ve bununla Avrupa halkları arasında ırkçılığı, yabancı düşmanlığını yayıyor, faşist ideoloji için gereken zemini genişletiyor.

Görüldüğü gibi emperyalistler, dinci faşist katil sürülerini dünyanın farklı coğrafyalarında desteklemekle aslında bir taşla bir kaç kuş vuruyorlar. Dünyanın farklı coğrafyalarında dinci faşistleri halkların üzerine salarak burjuva egemenliklere karşı ayaklanmaların önünü kesmeye çalışırken aynı çetelerin Avrupa'da (gelecekte belki de ABD'de) kanlı katliamlar yapmalarından yararlanarak ırkçı, yabancı düşmanı düşüncelerle doldurulmuş faşist bir kitle yaratmaya çalışıyorlar.

Katledilenler mi? İŞİD denen katil sürülerine tırlar dolusu silah gönderen Türkiye'nin başbakanı Davutoğlu'nun Charlie Hebdo kurbanları için döktüğü gözyaşları ne kadar gerçekse Fransa Cumhurbaşkanı ve diğer emperyalist devlet adamlarının döktükleri gözyaşları da o kadar gerçektir; yani hepsi timsah gözyaşlarıdır.

İnsanların katledilmesi, katledilmiş olmaları burjuvaların umurlarında değil. Besledikleri çetelerin insanları boğaz keserek katletmelerine ses çıkarmamaları her şeyi açıklamıyor mu? Bu vahşete rağmen onları her bakımdan desteklemeye devam etmeleri yeterince açıklayıcı değil mi?

Fransa, ABD ya da Türkiye, dinci faşistleri Suriye'de, Irak'ta, Afrika'nın değişik ülkelerinde desteklemekten vazgeçtiklerini açıkladılar mı? Hayır! Çünkü emperyalist efendiler için temel mesele halkların burjuva egemenlikleri yıkacakları devrimlere yönelmelerini engellemektir. Dinci faşistler, hem halkları katlederek hem de Avrupa'da, ABD'de ırkçı, yabancı düşmanı düşüncenin yayılmasına zemin hazırlayarak bu iş için biçilmiş kaftan olduklarını fazlasıyla kanıtlanmışlardır.

İnsanlığa sonsuz acılar yaşatan bu gericiliğe karşı sadece proletarya ve onun devrimci öncüleri gerçek, tutarlı ve sonuna kadar giden kararlı bir mücadele verebilirler.

Hepimiz Charlie'yiz

"Je Suis Charlie"

Katliam, 11 Ocak günü Paris'te düzenlenen devasa bir yürüyüşle protesto edildi.

"Je Suis Charlie" denilerek örgütlenen yürüyüş öncesinde tüm dünyaya çağrı yapılmış ve 11 Ocak Pazar günü eylem günü ilan edilmişti.

Paris'te Bastille, Nation, Republique, Voltaire Meydanları'nı dolduran milyonlarca kişi, Charlie Hebdo katliamını kınadı. Bir milyonu aşkın insanın katıldığı eylemde üzerinde "Korkmuyorum" yazılı büyük bir kurşun kalem taşındı.

Kürt halkı da "2 Yıl Önce Sakine, Fidan,

"Ben Kürt değilim, Kürtçe bir kelimeyi bilmiyorum, bir Kürt yazarın ismini bile söyleyemem. Kürt kültürü bana tamamen yabancı. Ah evet, arada Kürt yemekleri yemişliğim var. Geçelim bunları. Bugün Kürdüm, Kürt düşünüyorum, Kürtçe konuşuyorum, Kürtçe şarkı söylüyorum. Kürt ağlıyorum. Suriye'deki Kürtler Kürt değil. Karanlık güçlere karşı savaşan insanlık. Hayatlarını, ailelerini, ülkelerini koruyorlar. DAİŞ'in saldırılarına karşı savaşan en kesimi temsil ediyor. Sadece 'fanatik İslam'a karşı değil, barbar çeteciliğe karşı da hepimizi savunuyorlar."

Stephane Charbonnier
22 Ekim 2014

Leyla Ve Bugün De Charlie Hebdo" pankartı ve derginin editörü Stephane Charbonnier'in posterini ile yürüyüşe katıldı.

Yürüyüşe Müslüman temsilciler ve Yahudi, Emeni toplulukları ile Fransa'da yaşayan diğer halklar ve dini gruplar da yürüyüşe yoğun olarak katıldılar.

Lyon kentinde 200 bin, Bordeaux'da en az 100 bin, Marsilya ve Rennes kentlerinde 60'ar bin, Saint-Etienne'de 60 bin ve 110 bin nüfuslu

Perpignan'da 40 bin kişi Charlie Hebdo saldırısını protesto için sokalardaydı.

10 Ocak günü de Fransa genelinde yapılan sessiz yürüyüşlere 700 bini aşkın kişi katılmıştı.

Taksim'de

"Ben Charlie'yim" Sloganları

Saldırı, DİSK, KESK, TMMOB, TTB, Türkiye Yazarlar Sendikası, Özerk Sanat Konseyi, Homur Mizah Grubu, Sanat Girişimi ve pek çok mizah yazarı, gazeteciler, meslek odaları üyeleri tarafından Fransız Konsolosluğu önünde 8 Ocak günü protesto edildi.

Fransız Konsolosluğu önüne "Je Suis Charlie - Ben Charlie'yim" yazılı dövizler ve çiçekler konuldu. Yine Türkçe ve Fransızca "Je Suis Charlie - Ben Charlie'yim" pankartı açılarak Fransa'nın mizah dergilerinden biri olan Charlie Hebdo'ya yapılan saldırı kınandı.

Paris'te Hebdo'ya yapılan saldırıyla karikatüristlerin katledilmesinin de kalplerde derin bir yara açtığını belirten Türkiye Yazarlar Sendikası Başkanı Mustafa Köz, bu yarının bir daha açılmaması için yeryüzünün bütün sanatçılarının yanyana gelmesinin, birlikte hareket etmesinin tarihi bir zorunluluk haline geldiğini söyledi ve sözlerini "Komşusunun evini yakıp o ev yanarken o ateşte yumurtasını kaynatmak isteyen vicdansızları, o ateşin kıyısında din siyaseti yapan din tacirlerini lanetliyoruz. Dünya yanarken, sanatçıları öldürülürken gündelik dillerini yine ayrıştırıcı, düşmanlaştırıcı algı üzerine kuran siyaset bezirganlarını lanetliyoruz" diyerek tamamladı.

Sessiz Yürüyüş

11 Ocak günü Gazeteci Platformu çağrısıyla bir araya gelen gazeteciler, Charlie Hebdo katliamında öldürülenleri İstiklal Caddesi'nde sessiz yürüyüş yaparak andı.

Galatasaray'da bir araya gelen gazeteciler, "Nous Sommes Tous Charlie/Hepimiz Charlie'yiz" yazılı pankart açtı, ellerinde karikatürler mizah dergileri ve kalemlerle İstiklal Caddesi'nin girişindeki Fransız Konsolosluğu'na sessiz yürüyüş gerçekleştirdi. Konsolosluk önünde yapılan saygı duruşunun ardından Gazeteciler Platformu adına Gülşah Karadağ basın açıklamasını okudu.

Mizah dergisi Charlie Hebdo'ya yapılan saldırının mizah ve eleştiriyi yok etmeyi amaçladığını belirten Karadağ "Bu saldırı; ifade özgürlüğüne kurşun sıkmaktır. Bu saldırı; düşüncüyü öldürme teşebbüsüdür. Bu saldırı; basın özgürlüğünü zincire vurma çabasıdır. Bu saldırı; korkutma, sindirme, vazgeçirme, susturma denemesidir. Dayanışma içinde olduğumuz Fransa'daki meslektaşlarımızla aynı görüşteyiz. Susmayacağız, sinmeyeceğiz, vazgeçmeyeceğiz" dedi.

Dün olduğu gibi yarın da baskılara karşı direneceklerini söyleyen Karadağ, "Fikir özgürlüğü, ifade özgürlüğü, basın özgürlüğü, mizah yapma özgürlüğümüzden ödün veremeyeceğiz, geri adım atmayacağız. Bu bizim dünyaya, Türkiye'ye ve Charlie Hebdo'ya sözümüz olsun" dedi.

Gazeteciler olarak barış, demokrasi, eşitlik, kardeşlik, özgürlük ve adalet istediklerini söyleyen Karadağ, Hristiyan, Müslüman, Yahudi, Kürt, Türk, Arap, Laz, muhafazakar, ateist fark etmeksizin birlikte baskısız,

tahakkümsüz, zorlamasız, eşit ve karşılıklı anlayışa dayalı yaşamak istediklerini, daha güzel bir dünyada dayanışma içinde olacaklarını belirterek "Kalem kılıçtan keskin, silahtan güçlüdür. Charlie Hebdo'ya, Fransa halkına ve dünyada barıştan, kardeşlikten, demokrasiden, birlikte yaşamaktan yana olan herkese selam olsun" dedi.

Gazeteciler ellerindeki kalemlerini ve çiçekleri Fransız Konsolosluğu önüne bırakarak sessiz eylemi sonlandırdı.

Hepimiz Charlie'yiz

IHD, THİV, ÇHD, ÖHD ve Halkların Köprüsü Derneği de, İzmir'de Fransız Kültür Merkezi önünde 8 Ocak günü 12.00'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Charlie Hebdo Dergisi katliamını protesto edenler, saygı duruşu yaptı, karanfiller merkezin girişine bırakıldı. Ardından basın emekçileri de birlikte fotoğraf çektiler ve "Hepimiz Charlie'yiz" dedi.

"Misilleme yapılmasından korkmuyorum. Karım, çocuk, kredi borcum, otomobilim, yani özel bir mülkiyetim de yok. Bu, beni daha özgür ve kendine güvenli kılıyor. Diz çökmüş yaşamaktansa, ayakta dimdik ölmeyi tercih ederim..."

Stephane Charbonnier
2012

Boko Haram'dan Kanlı Katliam

Dinci faşistlerin islamiyet adına yaptıkları katliamlar, devam ediyor. Emperyalistlerin hegemonyaları için pek çok coğrafyada silahlandırdığı, cesaretlendirdiği dinci faşist çeteler, halkları kan denizinde boğmaya çalışıyor. Nijerya'da faaliyet gösteren Boko Haram adlı islami faşist örgütün son eseri, Baga'da yaptıkları katliam oldu.

3 Ocak günü uluslararası askeri bir üssün bulunduğu Baga kasabasını ele geçirdi, en az 2000 kişiyi öldürdü

ve tüm kasabayı ateşe verdi.

Kentten kaçanların verdiği bilgiye göre, kimse ölülerini gömmeye vakit bulamadı ve cesetler caddelere terkedildi. Askeri üssün ele geçirilmesinden sonra askerin kenti terk etmesi ile katliama başlayan Boko Haram'ı şu an bölgede engellecek hiçbir güvenlik gücü yok.

10 Ocak günü ise 10 yaşındaki bir kız çocuğu Boko Haram adına bir intihar saldırısı düzenledi, en az 19 kişi hayatını kaybetti.

“Asgari Ücret Belirlemede Söz Sahibi Olmak İstiyoruz”

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun 2015 yılı asgari ücret zam oranının belirlenmesi için yaptığı toplantılar sürecinde Kadın Emegi Platformu da, asgari ücretin belirlenmesinde kadınların da söz sahibi olması gerektiğini belirten bir basın toplantısı yaptı. TMMOB Makine Mühendisleri Odası'nda 29 Aralık günü saat 12.00'de yapılan basın toplantısına DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, Sendikal Güç Birliği (SGBP) Kadın Koordinasyonu'ndan Neslihan Taşoluk Nakaş, İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nden Elif Tuğba Şimşek, TMMOB Kadın Koordinasyonu üyesi Asiye Ülkü Karaali-oğlu katıldı.

İşçi Sağlığı İş Güvenliği Meclisi'nden Elif Tuğba Şimşek kadınların emeğine ve asgari ücretin belirlenmesine ilişkin taleplerini dile getirdi.

Sermayenin son otuz yılda emeğin kazanılmış haklarını gaspederek esnek ve güvencesizliğe dayalı yeni bir çalışma rejimi kurduğunu, AKP hükümetinin iktidara geldiği günden beri emeğin değersizleştirilmesi, temel hizmetlerin piyasalaştırılması, özelleştirme uygulamalarını hayata geçirdiğini belirten Şimşek, kadınların esnek ve güvencesiz çalışmasının önünü açan “özel istihdam büroları” ve benzer amaçlı teşvik paketlerine dikkat çekti.

Kadınları esnek ve güvencesizliğe iten koşulların başında cinsiyetçi işbölümüne bağlı olarak kadınların omzuna yüklenen çocuk ve yaşlı bakımı “iş”i gelmekte olduğunu vurgulayan Şimşek, Kadın Emegi Platformu olarak taleplerini sıraladı.

Kadın Emegi Platformu, kadınların evde, işte, sokakta insanca bir yaşam güvenceli işe kavuşabilmeleri için mücadelelerini büyüceklerini belirterek basın toplantısını sonlandırdı.

Kapitalizm İşçi Kanı İle Besleniyor

2015 yılına da iş cinayetleri ile girdik. Tepeden tırnağa işçi emekçi kanına bulanmış kapitalizm, her gün, her saat yeni yeni işçilerin kanına bulanıyor. Ocak ayının ilk 7 gününde kayıtlara göre en az 19 işçi yaşamını yitirdi. Ocak'ın ikinci haftasında yaşanan son iş cinayetleri ise şöyle:

Erzurum Aşkale'de göletin ortasında bulunan elektrik direğindeki arızayı gidermek için bindikleri deniz bisikleti alabora oldu. Tedaş'ta taşeron üç işçi buz tutan gölete düşüp boğularak yaşamını yitirdi.

7 Ocak günü saat 17.00 civarında Bolu'da, kar püskürtme makinesinin bıçağına bacağına kapıran 51 yaşındaki işçi Aziz Çevirgen hayatını kaybetti.

7 Ocak günü Kocaeli Symbol AVM inşaatında keçe operatörü Kemal Yaman ezilerek yaşamını yitirdi...

9 Ocak İstanbul Beykoz Riva'da 39 yaşındaki AYEDAS işçisi Savaş Kılıç elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi...

Trabzon'un Çaykara ilçesi Karaçam mahallesi Kavlasan mevkiinde yapımı devam eden HES tüneli inşaatı sırasında çığ düşmesi sonucu 5 işçi çığ altında kaldı. Meteorolojinin önceden uyarısına rağmen çalıştırılan işçilerden hayatını kaybeden 2 kişi çığdan çıkarıldı, 3 işçi hala çığ altında.

9 Ocak Zorlu Center'da akşam saat 21.30'da 1. Blok 17. katında yangın çıktı. Yangın, Mecidiyeköy, Şişli, Beyoğlu, Beşiktaş ve Bakırköy'den sevk edilen itfaiye ekiplerinin yaklaşık 1 saatlik çalışması sonucu söndürüldü. Yangında vardiya amiri işçi Murat Delioğlu hayatını kaybetti ve 6 işçi de yaralı olarak ambulanslarla hastaneye kaldırıldı

Zonguldak'ta iki maden ocağında göçük meydana geldi. TTK'ya ait maden ocağında Vural Saraç adlı işçi yaralanırken, özel bir maden ocağında yaşanan göçükte de maden işçilerinden Sinan Cin yaşamını yitirdi, Kadir Nalbant ise yaralı olarak hastaneye kaldırıldı

Bir Başka İş Cinayeti Meslek Hastalıkları

Adalet Arayan İşçi Aileleri, 37. Vicdan ve Adalet nöbetinde, meslek hastalıklarına ve bu nedenle yüzlerce işçinin yaşamını yitirmesine dikkat çekti.

Her ayın ilk Pazar günü Galatasaray Meydanı'nda eylem yapan Adalet Arayan İşçi Aileleri, 2015 yılının ilk Vicdan ve Adalet Nöbeti'ni gerçekleştirdi.

Adalet Arayan İşçi Aileleri adına yapılan basın açıklamasında Davutpaşa patlamasında yaşamını yitiren Heybutullah Güleç'in ağabeyi Hakkı Güleç yaptı. Aralık'ta en az 127, 2014'te ise en az 1886 işçinin yaşamını yitirdiğini belirten Güleç, Ocak ayında görülecek iş cinayeti davalarını açıkladı. Güleç, iş cinayetlerinin yanı sıra yoğun çalışmanın sonucu olarak zamana yayılarak kendisini gösteren meslek hastalıklarının da can aldığını ifade etti. İktidarın Soma ve Ermenek sonrası aldığı kararların somut karşılıkları olmadığını belirten Güleç, kararların günü kurtarmak ve kamuoyunda oluşan duyarlılığı yönetmek amacı taşıdığını belirtti.

Ardından meslek hastalıkları nedeniyle işsiz kalan ve yaşam mücadelesi veren işçiler söz aldı. Toyota'dan işten atılan Yavuz Çağlayan, 2004'ten beri mücadele yürüttüğünü, emeklilik hakkının

elinden alındığını, 'sık sık rahatsızlanma' gerekçesiyle işten atıldığını belirtti. Meslek hastalıkları vergisinin de 2005'te kaldırıldığına dikkat çekerek Çağlayan, işçinin ölümcül bir hastalığa yakalanması durumunda bile meslek hastalığı denilerek işverenlerin akladığını işçinin işten atıldığını ifade etti

Silikozise yakalanan Gürhan Yüksel ise tüm silikozis meslek hastalığının tespiti, işsiz kalma, hukuk mücadelesi sürecindeki zorlukları dile getirdi. Silikozise yakalanan pek çok işçinin davasının sonuçsuz kaldığına dikkat çeken Yüksel işçilerin fabrikada çalışırken bu hastalığa yakalanmalarına rağmen bu hastalıkla nedeniyle işsiz kaldıklarını ve güvencesiz bir şekilde yaşam mücadelesi vermek zorunda kaldıklarını ve yaşamlarının bir zulme dönüştüğünü belirterek isyanını dile getirdi.

37. Vicdan ve Adalet Nöbeti'nin bir diğer katılımcıları arasında doktorlarda vardı. Dr. Ahmet Telliöğlü ve Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan ve Dr. Coşkun Canıvar söz alarak meslek hastalıkları üzerine durdular. Bir diğer katılımcı Av. Erbay Yucak ise iş cinayetleri ve meslek hastalıkları konusunda yürütülen mücadelede olayların hukuksal boyutları konusunda bilgiler verdi.

37. Vicdan ve Adalet Nöbeti'nde son sözü Van Bayram Otel'de yaşamını yitiren Cem Emir'in kardeşi Sinem Emir aldı. “Bizler iş cinayetlerinin son bulması ve 28 Nisan'ın iş cinayetlerinde yaşamaları yitirenleri anna ve yas günü ilan edilmesi için mücadelemizi sürdürüreceğiz” dedi.

Edirne'de Maden Ocağı Bir Can Daha Aldı

Kapitalizmin kar hırsı, ihmaller nedeniyle can almaya devam ediyor. Kapitalist sistem, omuzlarında yükseldiği işçi sınıfını birer, onar, yüzer katletmeye devam ediyor.

Edirne'nin Uzunköprü ilçesine bağlı Yağmurca Köyü'ndeki Çakır Madencilik'e ait kömür ocağında çalışan 43 yaşındaki Ahmet Arslan, 4 Ocak günü, halat kopması sonucu kömür taşıdıkları iki vagon arasında kalarak başı koşturdu.

3 çocuk babası Arslan'ın cenazesi incelemenin ardından toprağa verildi. Ahmet Arslan'ın ağabeyi Yılmaz Arslan “Halatın bozuk olmasından dolayı ihmal var. Normalde 6 ayda bir halatın değişmesi gerekiyormuş, ama 4 yıldır aynı çelik halat üstündeymiş. Şikayetimiz olacak, yasal olarak başvurularımızı yapacağız” diyor.

SOSYALİZM KUŞATMASI

UMUT ÇAKIR

Bir süredir sanki bir yerlerde koca bir baraj yıkılmış da ardında yığılmış ne kadar su kütlesi varsa dar bir vadiye hücum ediyor. Başka zamanlarda onlarca yıla yayılan olaylar, adeta haftalar içinde ardı ardına sökün ediyor. Okuyucunun dikkatini aynı günlerde meydana gelen şu üç olaya çekmek istiyoruz:

1) ABD yarım asrı aşan süredir titizlik ve acımasızlıkla sürdürdüğü Küba'ya ambargoyu kaldırıyor ve diplomatik ilişkiler geliştirme kararı alıyor.

2) Sosyalist Kore'nin liderini aşağılayan zevzek bir Holivud filmi, yapımçı Sony tarafından inandırıcı görünmeyen tehdit gerekçesiyle vizyondan kaldırılıyor. -Bizzat Obama'nın göğsünü siper ettiği film, 3 bin yerine 200 sandala gösterime girebildi.-

3) Sandinist cephenin seçimleri ikinci kez kazandığı Nikaragua'da Panama kanalı bypass edecek ikinci bir kanal için Çin kolları sıvıyor.

Çin ve Nikaragua'nın sosyalist cephedeki tartışmalı konularına rağmen, ard arda sökün eden üç önemli olay, benzer sonuca işaret ediyor: Emperyalist kapitalist sistemin çöküşü o aşamaya varmıştır ki, nüfus ve toprak bakımından küçük ülkeler bile sistemin prestijini, temel politikalarını ve de yaşamsal çıkarlarını yerle bir etme gücü kazanabilmiştir. Yaşanan sosyalist bir kuşatmadır.

Havana'da Zafer Söleni

ABD'yi hala kadir-i mutlak görenler ya da sosyalizme gram güven duymayanlar, Küba ambargosu kalkınca ah vah etmeye başladılar. Oysa böyle ahmaklar dışında herkes, yaşananların Küba adına bir zafer olduğundan gram şüphe duymadı. Tıpkı değişen politikanın Küba'yı düşürme arzusundan ABD'yi vazgeçirmediğinden şüphe duymadıkları gibi

Elli yılı aşkın süredir ambargo Küba'ya büyük yoksunluklar yaşattı, özellikle SSCB'nin dağılıştından sonra. ABD yasalarına göre ambargo uygulanan ülkeyle ticaret yapan hiçbir şirket, Amerikan iç pazarında yer bulamadı. Bu yüzden Küba, kendisi gibi maddi olanakları kısıtlı sosyalist ülkeler dışında neredeyse tüm dünya tarafından ambargoya uğruyordu. Kara talih, Güney Amerika kıtasını baştan ayağa sarsan halk hareketleri ve devrimlerle değişti. Ve nihayet gelişmeler geçen yıl başını Küba ile Venezuela'nın çektiği ve neredeyse tüm Güney, Orta Amerika'yı kapsayan ekonomik entegrasyon anlaşmasına kadar vardı. Çin ve Rusya da bu girişime mali destek sözü verdiler. Yakın zamanda Havana'ya ziyaret eden Çin Devlet Başkanı, ambargoyu delik deşik eden ikili anlaşmalarla ülkesine döndü.

Sonuç itibarıyla, ABD ambargosuna kimse uymaz oldu. Tersine, ambargo yasası, ABD'li şirketlerin ayaklarına dolanır hale geldi, Küba'yla iş yapan şirketlerle iş yapmalarının önünde engeldi. Kuşatan, gelinen noktada kuşatılan duruma düşmüştü. Havana bu büyük zaferin tadını çıkarmakta, zafer sölenleri düzenlemekte yerden göğe haklıdır.

Eşekten Düşen Karpuzlar

Bu esnada, kafaları hala önüne gelen her akıllı kut ahmağın sosyalizme küfrederek kendine kariyer sağladığı 90'lı yıllarda takılı kalmış iki zevzek, sosyalist Kore'yi aşağılayan bir filmi piyasaya sürmeye kalktılar. Önceki filmlerinde kimseyi güldürmeyi başaramayan bu umutsuz vakalar, sosyalist Kore'nin yüce gönüllü insanların soylu öfkesini kabartmayı başardılar.

Halen kaynağını dahi belirleyemedikleri siber saldırılar karşısında çöken yapımçı şirket Sony, hemen teslim bayrağını çekti. Ve şirketin tepesindeki isim, siber saldırıya neden karşı koyamadıklarını açıklarken, kimsenin duymadığı beklemediği itirafı yapıverdi: “Bu konularda hiçbir şirket ya da devlet, Kuzey Kore'nin yakaladığı düzeyle baş edemez.” Muhtemelen bu tarihi itirafı hiçbir gazete manşetinde görmediniz.

Ama durun! Son yirmi yılda her fırsatta yoksulluğu ile, liderlerine duydukları sevgi ile dalga geçilen sosyalist Kore'den söz ediyoruz. Hani kimi gerçek filmlerde, lime lime paçavralar içindeki köylülerin yemek için fare avladıkları bir ülke gibi resmedilen Kore. Hani şu uzaya roket ve uydular gönderme kapasitesine sahip beşinci ülke konumuna geldiğinde ya da akıllı telefonların seri imalatına başladığında dahi, beyin fındık kibri fil kadar kimilerince aşağılanmaktan kurtulamayan ülke. Şimdi hepsi, eşekten düşmüş karpuzla döndüler.

Üstelik tekniği yiyen, sadece iki zevzek Holivud zıppını ve Sony şirketi değil. ABD de nasibini aldı darbeden. 2008 yılında tam da bu tür siber saldırılar bir numaralı savaş sebebi sayan kanunu onaylayan Obama, “Ama bu sayılmaz ki!” diyerek hiç beklemediği darbeyle yeri öpen toraman çocuk pozlarına büründü. Kore DHC'nin yöneticileri kaçırılmadılar bu fırsatı, bol bol dalgalarını geçtiler ABD'yle.

Ve İntikam Saati

Nikaragua, 1978 Sandinist Devriminden sonra, ABD'nin uyuturucu parasıyla finanse ettiği kontra çetelerine karşı 12 yıl savaşan, her ileri adım ambargo ve kuşatmayla karşılanan küçük ülke. 1990'da iktidarı seçime kaybeden Sandinistler, kıtada yükselen devrim dalgasıyla yeniden işbaşı yaptılar, ama beş yılı aşkın süredir hiçbir ileri adım atmadılar. Derken, öyle bir adıyla gündemdelere ki, eğer başarılılarsa, ABD'nin en yaşamsal çıkarlarını canına okuyacaklar. Panama'ya alternatif hazırlanan Nikaragua kanalından bahsediyoruz.

Dünya ticaretinin %70'i deniz yoluyla yapılıyor. Ve her tankerin, her konteynerin geçtiği üç su yolu var: Endonezya-Malezya arasındaki Malakka boğazı, Suveys ve Panama kanalları. ABD, dolaylı veya doğrudan askeri varlığı ile üç su geçidini de kontrolü altında tutuyor. Doları evrensel kur haline getiren en ciddi desteklerden biri, ticaret yolları üzerinde kurulmuş kontroldür. Özellikle Panama, bizatihi Amerikan ordusunun işgali altında.

Geçen yüzyıldan bu yana Panama'ya alternatif ikinci kanala dair çokça konuşulur. Ama bugüne dek kimse ABD'ye büyük meydan okuma anlamına gelen böyle bir projeye girişmedi. Sonunda Nikaragua tüm kıtanın devrimci halklarının verdiği destekle bu meydan okumaya girişti.

Tarih böyle üst üste binen ama sanki tesadüf gibi görünen olaylarla en ciddi ve en keskin mesajlarını verir. Emperyalist sistem, bir süredir çekildiği savunma pozisyonunda nakavtlık yumrukları, en çok acıyı çekmiş sosyalist ve devrimci halklardan yiyor. Sosyalizmin dünya çapındaki toplu hücumu ve kuşatması, diplomatik, ticari, kültürel yani pek çok açıdan başlamıştır.

Son Dakika:
Mardin'de yapılan kardan kadın akşam saatlerinde
töre cinayetine kurban gitti...

Zaytung

Erdoğan: "Ülkemizde basın özgürlüğü olmadığı için çok
şükür böyle katliamlar olmuyor..."

Zaytung

Felsefenin Yolları Taştan Sen Çıkardın Beni Beni Baştan

15) MADDE NEDİR? FELSEFİ KAVRANIŞINI AÇIKLAYINIZ?

B: Madde ruhtan bağımsız bir dış gerçeklik ve var olmak için de ruha muhtaç bulunmadığıdır. Ya da zaman ve mekan içinde var olan ve hareket eden, nitelikçe büyük bir çeşitliliğe sahip farklı nesnelere ve sistemlerin sonsuz çokluğunun tümüdür. Maddenin felsefi kavranışını Lenin'den bir alıntıyla açıklayalım. "Madde insan duyumlarıyla farkına vardığı, duyumlarımız tarafından kopya edilen fotoğrafı çekilen ve

yansıtılan, duyumlarımızdan bağımsız olarak var olan nesnel gerçeği dile getiren felsefi bir kategoridir."

16) HAREKET NEDİR? FELSEFİ KAVRANIŞINI AÇIKLAYINIZ?

B: Hareket en genel anlamda değişme, bir durumdan ötekini her türlü geçiş anlamına gelir. Hareket, maddenin en genel niteliği ve onun var oluş tarzıdır. Evrende nasıl maddesiz hareket olmazsa, aynı şekilde hareketsiz madde de yoktur.

17) MEKAN NEDİR? FELSEFİ KAVRANIŞINI AÇIKLAYINIZ?

B: Mekan, hareket halindeki maddenin nesnel bakımdan gerçek bir varoluş biçimidir. Mekan kavramı cisimlerin yan yana ve ayrı ayrı bulunuşlarını, onların mekan içinde tuttıkları yeri ve birbirlerine göre konumlarını dile getirir.

18) ZAMAN NEDİR? FELSEFİ KAVRANIŞINI AÇIKLAYINIZ?

B: Zaman, hareket halindeki maddenin nesnel bakımdan gerçek bir varoluş biçimidir. Maddi süreçlerin oluşma sırasını, bu süreçlerin çeşitli evreleri arasındaki ayrılığını onların sürelerinin ve gelişimlerinin karakterini ortaya koyar.

19) SINIRSIZLIK NEDİR? FELSEFİ KAVRANIŞINI AÇIKLAYINIZ?

B: Mekan ve zamanın sınırsızlıkla

rımı ayrı ayrı açıklamak gerek. Mekanın sınırsızlığı evrenin sayısız maddi cisimlerin oluşturduğu bütünselliğin haciminin sonsuzluğu anlamına gelmektedir. Zamanın sınırsızlığı ise bir olay ne kadar geçmişte çıkmış olursa olsun, bütünlükleriyle sonsuz bir süreye sahip bulunan kendinden önceki sayısız olayın ardından gelirdir.

20) SONSUZLUK NEDİR? FELSEFİ KAVRANIŞINI AÇIKLAYINIZ?

A: Sınırı olmayana sınırsız, sonu olmayana da sonsuz denir. Yalnız şunu da unutmamak lazım, her şey zıttı ile varolur. Sınırsızlık-sınırlılıkla, sonsuzluk-sonlulukla beraber varolur. Sonsuzluk sonsuz sonlukların, sınırsızlık ise sınırsız sınırlılıkların ürünüdür.

"Her şeyin bir başı bir sonu vardır" sözü mikro düzeyde doğrudur ama makro düzeyde tam da bu nedenle sınırsızlığın ve sonsuzluğun parçasıdır.

21) BİLİNÇ NEDİR?

B: Bilinç maddi dünyanın yansımasıdır. Açıklarsak insan beyninin bir işlevi olarak bilinci görebiliriz. Materyalistlerden bazıları bilincin kökenini açıklamakta zorluk çekmişlerdir. Bu yüzden bilinci maddi bir özelliği ve maddenin tümünün canlı olduğunu ileri sürmüşlerdir. Diyalektik maddecilik ise bilincin herhangi bir özelliği olduğu gerçeğinden hareket ederler. Bilinç, insan beyninin faaliyetine bağlıdır.

"Sonsuzluğa Uğurlanan Sosyalist Özgürlük Savaşçılarının Anısına-1945"

Böyle yazıyordu, arkadaşım böyle çevirmişti ünlü meçhul asker anıtının girişindeki yazıyı. Bana eski Doğu Berlin'i gezdiren arkadaşım, buraya gelen herkesin mutlaka uğradığı bir yer meçhul asker dedi. Sovyet cumhuriyetinin faşizme karşı verdiği mücadelede ölümsüzleşen kahramanlarının anısına yapılmış bu anıt çok güzel bir parkın içinde ve hemen yanında görebileceğiniz en güzel bulvarlarından biri olan Puşkin bulvarının yanında. Puşkin bulvarını süsleyen ağaçların arasında yürürken böyle bir yazı yazmak aklımda yoktu. Ama sonrasında gördüklerim bunu zorunlu kıldı. Zira Sovyet bloğunun ve Doğu Almanya'nın dağılmasından sonra, emperyalizm yeniden kapitalizmi inşa etmek ve sosyalizme ait eserleri ortadan kaldırmak adına azgınca harekete geçmişti ve buna bugün de devam etmekte.

Gerçi hala Rosa Lüksemburg meydanını, Karl Liebknecht, Henrich Hein caddesini, Gorki tiyatrosunu görmek; Marks ve Engels'in yan yana olduğu o büyük anıtı görmek, Engels'in elinden tutmak, sizde sosyalizmde yaşamının ne kadar zevkli ve mutluluk verici olduğuna dair duyguları hemen uyandırıyor. Heyecanlanıyorsunuz. Kesinlikle heyecanlanıyorsunuz...

Çünkü yürüdüğüm caddelerde yıllar önce faşistler yürümüş ve dünya korkuyla titremişti. Ama Kızıl Ordunun ve komünizmin zaferiyle aynı cad-

Ve şimdi rahatlıkla söyleyebilirim ki, duvar yıkılmış ve burjuvazi zaferini ilan etmiş olsa da, şimdi tüm dünyada etten ve emekçiden bir duvarı örüyor ve mücadeleye devam ediyoruz.

delerde yürüyen Kızıl Ordu askerleri, dünyanın hala umudu olduğunu göstermişti. Bu caddelerde belki de hikayesini okuduğumuz ve hüznlendiğimiz Sovyet kahramanları geçmişti. Belki de Brecht bu caddelerde yürümüş ve faşizme öfke dolu şiirlerini yazmıştı. Tarih nereye baksanız karşınıza çıkıyor. Hitlerin sakıncalı diye tonlarca kitabı yaktığı meydanı görünce, burada toplanmalı ve "yaktığın onca kitaba ve katlettiğin onca insana rağmen kazanan biziz" diye bağırarak için çok uygun bir meydan gibiyorsunuz. Hele de bizim gibi ayaklanmaların ateşinde hala ısınanlar için... Nasıl olmasın çok da uzatılmaz, biraz yürüyünce Humboldt Üniversitesi'ni görüyorsunuz. Marksın güzel bir resminin de olduğu, Einstein ve daha pek çok bilim adamının resimlerinin olduğu bir pankart: "Bu adamların bizimle ilişkisi oldu, senin de olsun ister misin?" diye yazıyor. Kim istemez? Ak-

lınıza Ateşi Çalmak'ta Marksın o genç hallerini okuduğunuz satırlar geliyor ve Marksın gerçekten neşeli bir insan olduğunu düşünüyorsunuz. Zeka pırlantısıyla dolu espirilere gülmeyi demek burada öğrendi diyorsunuz...

Tarihin bu iç içe geçmişliği içinde zihninizde bir çok düşünce yerinde durmuyor. Bir çok hayal kuruyor ve buna sevinecekken bir müze ile karşılaşılıyorsunuz. Alman Savaş tarihini anlatan bir müze. Karşınızda iyi tasarlanmış bir afiş, "RAF Terörizmi", bu müzenin ise hemen yanında ve biraz gerisinde Gorki tiyatrosu: ne demeli, gerçekten yüzyüzesiniz. Burjuvazi hiç bir şeyi unutmuyor! Büyük bir sınıf kini var ve bunu her fırsatta, her yol ve yöntemle gösteriyor. İşte! Her şeyi açıklayan kavram bu, sınıf kini! Gördüğüm onca şey bende bunu uyandırıyor ve düşmanımın da böyle hareket ettiğini görüyorum. Bunu belki de en iyi, eski Doğu Berlin ile

Batı Berlin arasında kapı görevi gören, şehrin giriş kapısı olan Brandenburger Tor yani Brandenburger kapısının girişinde görüyorsunuz. Arkadaşıma soruyorum. Burada önce ne vardı diye, bir şey olmadığını boş olduğunu söylüyor. Oysa şimdi, kapıdan girdikten sonra sağınızda sıralananlar şöyle, Amerikan Büyük Elçiliği, İngiliz Büyük elçiliği, (solunuzda) Fransız Büyük elçiliği, İtalya Büyük Elçiliği vs... Bunların büyük anlamı var. Sosyalizme ve burjuvazinin bütün düşmanlarına burjuvazinin verdiği bir mesaj bu!

Bu mesajı kendi adıma aldım. Ama ilk durduğum meçhul asker anıtını ve girişinde yazanları hatırlayınca bu yazıyı yazmaya karar verdim. Bu savaşta ölümsüzlüğe uğurlanan tüm savaşçıları için ve haklı davamız adına bu mücadelede bizi en diri tutan şeyin, burjuvaziye karşı duyduğumuz sınıf kini olduğunu anladım.

Ve şimdi rahatlıkla söyleyebilirim ki, duvar yıkılmış ve burjuvazi zaferini ilan etmiş olsa da, şimdi tüm dünyada etten ve emekçiden bir duvarı örüyor ve mücadeleye devam ediyoruz. Üstelik şehrin ya da dünyanın bir kısmı için değil, tamamı için... Brecht hala bize sesleniyor:

"...sen, oğlum, ve ben, ve bütün insanlarımız, Birarada durmalıyız, omuz omuza tüm insan soyunu bölen, o iki sınıf kalımayana dek."

Genç Bir Leninist

"Zam İstiyorsa Kovun Gitsin!"

3 aydan fazladır sokağa taşan Dora işçilerinin emek mücadelesi, iş mahkemesine taşınarak, aynı zamanda "hukuki" bir süreçte başlamış oldu!

Kısaca bu noktaya nasıl gelindi, tek bir örnek anlatmak mümkün! Dora Otel'de işçiler büyük bir bölümü açlık sınırı seviyesinde bir ücretle çalıştıkları için, aylık gelirleri geçimlerine yetmiyordu. Bundan dolayı bölüm bölüm, kısım kısım komiteler oluşturarak sendikada örgütlendiler. Açlık sınırının 1.283 tl olarak belirlendiği bir dönemde açlık sınırının altında bir ücretle çalışan işçinin gecimini sağlayabilmesi için, emek mücadelesi vermesinden daha doğal ne olabilir? Aylık maaşı geçimine yetmeyen bir işçinin zam talebinde bulunmasından daha doğal ne olabilir?

Burada işten atılan iki işçinin atılma sebebi, durumun özünü apaçık ortaya da koyuyor. İki işçi günlük hayattan, yaşamdan bahsederken, aylık ücretlerinin geçimlerine yetmediği için emek güçlerinin karşılığının bu olmadığını düşündükleri için yanyana gelip, personel müdürüne gidip zam talebinde bulundular 1.100 tl maaş alan bir işçi, bakmakla yükümlü olduğu 2 çocuk ve bir de eşiyile birlikte aylık 550 tl kira 100 tl elektrik, su; 100 tl yol parası geriye kalan 350 tl. 4 kişilik bir aile nasıl geçinecek? Böyle durumda bir işçinin aylık geliri zam istemesinden daha doğal ne olabilir?

Vicdan sahibi birisi, insani duygularını yitirmemiş birisi, böyle durumda bir işçinin aylık geliri geçimine yetmeyen bir işçinin ücretine zam talebine "zam istiyorsa kovun gitsin" diyebilir mi? Daha şaşalı bir hayat için bir birleriyle yarışan sermayenin çıkarlarının temsilciliğini

özel imgesidir"

22) YASA NEDİR?

B: Yasa fenomenler arasındaki iç, zorunlu bir bağıntı ve bağlılıktır. Ancak fenomenler ve süreçler arasındaki her bağıntılılık bir yasa değildir. Fenomenler arasındaki bir bağlılığın yasa sayılabilmesi için aslı, istikrarlı, yenilenebilir ve zorunlu bir karakter taşıması gerekir.

Yasa zorunluluğun bir ifadesidir yani belli koşullardaki gelişmelerin karakterini belirleyen bir bağlılıktır.

Yasa genelin bir biçimidir. Yasaların bilinmesi, çeşitli yanlara sahip dünyayı bütünlüğü ve bütünselliği içinde kavramamızı sağlar.

yapan, ancak vicdan yoksunu, insani duygularını yitirmiş bir genel müdürden bahsediyoruz: adı Hulusi Çevik. 1 simitin 1,40 TL olduğu bir dönemde yaşıyoruz. 4 kişilik bir aile her ögün 1 simit ile açlıklarını bastırmaya çalışsa, günde 3 ögün ayda 360 simit bu da 504 tl eder. Otelin tepesinden "zam istiyorsa kovun gitsin" diyen zihniyetle, sarayda "ekmek bulamıyorsa pasta yesinler" diyen zihniyet aynı zihniyettir. Tarihsel kaderlerinin de farklı olmayacağını doğanın kanunundan ön görmek mümkündür. "Evrende güçlüler değil doğa ile uyum içinde olanlar hayatta kalır."

Mahkeme sürecine gelindiğinde, bugüne kadar sendikal mücadele veren işçiler için "mikrop" "kafaları koparılması gereken işçiler" gibi tanımlamalarda bulunan Dora Otel patronları ve oteldeki temsilcileri görüşme talebinde bulunması üzerinde HDP İstanbul Milletvekili Levent Tüzel hakemliğinde bir görüşme gerçekleştirildi.

Görüşmede işçilere para teklifinde bulunarak bu durumun kapatılmasını istediler işçilerin buna yanıtı, kolektif bir biçimde burada tekrar işe alınarak sendikamızın tanınarak çalışma koşullarının düzeltilmesi yönünde oldu En temel ihtiyaçları için sundukları taleplere bile tahammülsüzlüklerini ortaya koyarak aynı zamanda temel ihtiyaçları için verilen mücadeleye bile bu kadar alçakca saldıran sermaye sınıfı, insanca bir yaşam için işçilerin verdiği birlikteki mücadelenin nasıl ve ne koşullarla zaferine erişebileceğini bir kez daha göstermiş oldu.

Recep Yüzer
Tüm-Emek-Sen
Avrupa Yakası Bölge Temsilcisi

İŞİD, El-Kaide, Hizbullah ve Taliban, yayınladıkları ortak bildiriyle dünyada yayılan İslamofobi'ye dikkat çektiler..

Zaytung

Katlamalı Harçlara Katlanmıyoruz

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri, geçtiğimiz hafta gündeme gelen katlamalı harçlar ve ders ücretleri ile ilgili 9 Ocak günü rektörlük önünde basın açıklaması yaptı. Saat 15.00'da Dokuz-çemişler Kampüsü'nde toplanan öğrenciler, ilk önce okul içinde bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Okul içinde gerçekleştirilen yürüyüşte kantinlerde eyleme çağrı konuşmaları yapıldı. Ardından okul dışına çıkıldı ve sloganlarla du-rağa gidildi. Halkın büyük desteğini gören eylem için, polislin yapmış olduğu hazırlık da bir hayli yoğundu. Rektörlük önüne giden öğrenciler burada da kısa bir yürüyüş gerçekleştirdi. Bu yürüyüş esnasında sık sık "Katlamalı Harçlara Katlanmıyoruz", "Eğitim Haktır Satıla-

maz", "Üniversiteler Bizimdir, Bizimle Özgürleşecek", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı.

Rektörlük önüne gelindiğinde 3 temsilci rektörle görüşmek üzere içeriye girdi. Öğrencilerin içeriden çıkması beklenirken dışarıda da oturma eylemi yapıldı ve sık sık sloganlar atıldı. Temsilciler görüşme hakkında yaptıkları açıklamada rektörle görüşemediklerini, ancak öğrenci işleriyle görüştiklerini belirttiler. Taleplerini ilettiklerini söyleyen öğrencilerin talepleri şunlar:

1) Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörü bu süreçte bizlerin yanında olduğuna dair bir açıklama yapması.

2) Yapılan üst kurul toplantılarına okulun öğrenci temsilcileri dışında kendi seçtikleri bir öğrencinin katılması.

Yapılan görüşmeden çıkan sonuçta, ders ücretlerinin önümüzdeki yıla kadar ödenmeyeceği belirtilirken taleplerin de rektöre iletileceği belirtildi.

Temsilci öğrenciler mücadeleyi büyütme ve önümüzdeki yıla kadar daha kitlesel eylemler örmenin gerekliliğini vurguladılar.

Temsilcilerin konuşmalarının ardından basın açıklaması okundu. Okunan basın metninde, bu sürecin bugün için sadece Dokuz Eylül'de başladığını, ancak ileride tüm üniversitelere yayılacağı ve bütün üniversiteleri bu mücadelenin bir parçası haline getirilmesi gerektiğini söyleyen öğrencilerin eylemi yine sloganlarla ve Pazartesi günü saat 12:00'de okulda yapılacak olan foruma çağrıyla sona erdi.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)- İzmir

Unutturmayacağız!

Bir süredir devam eden ve devletin her fırsatta üstünü örtmeye, katillerini korumaya çalıştığı Gezi davaları Abdullah Cömert ve Ali İsmail Korkmaz davaları ile devam ediyor. Gezinin genç ayaklanmcıları, analar vekalbi devrimden yana olan herkes de bu davaları takip ediyor. Faşizmden bir adalet umulduğu için değil, faşizmin mahkemelerinin önünde dahi devrimi, ayaklanmayı savunmak için oradayız. Ayaklanmada ölümsüzleşen yoldaşlarımızı unutturmamak için oradayız. Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!

21 Ocak - Ali İsmail Korkmaz Davası (Kayseri)

3 Şubat - Abdullah Cömert Davası (Balıkesir)

DTCF'de Devletin Baskıcı Ve Katliamcı Yüzü Teşhir Edildi

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nde 19 Aralık, Maraş ve Roboski katliamlarını lanetlemek amacıyla AD-YÖD'ün çağrısıyla bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması saygı duruşuyla başladı.

Açıklamada Kürdistan ve Türkiye'de kan ve can bedeli bir mücadele yürütüldüğü, devletin yıllarca Kürtlere, Alevilere, devrimci tutsaklara baskıcı ve katliamcı yüzünü gösterdiği belirtildi. Faşist devletten hiçbir şekilde adalet beklemediklerini ve tüm bu katliamların hesabının sorulacağı vurgulanan açıklama boyunca "Katil Devlet Hesap Verecek!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Roboski'nin Hesabı Sorulacak!" sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından sinevizyon ve müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Devlet Gençlikten Korkuyor!

İzmir'de Mücadele Birliği Gazetesi okuru iki gencin aileleri polis tarafından aranarak korkutulmaya çalışıldı.

İzmir'den Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) tarafından yapılan açıklamada, Mücadele Birliği Gazetesi okuru olan iki gencin ailelerinin polis tarafından aranarak korkutulmaya çalışıldığı belirtildi. Aileleri arayan polislin, çocuklarının tehlikeli insanlarla arkadaşlık ettikleri ve tehlikeli işler yaptıkları konusunda aileleri "uyarıdıkları" belirtildi.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) -İzmir tarafından yapılan açıklamada "Bizler devletin gençlikten ne kadar korktuğumuzun farkındayız ancak kendileri bunu bir kez daha kanıtlamıştır. Her eylemde en ön saflarda olan hakkını arayan ve baskılara sessiz kalmayan genç insanları aileleri kullanarak bastırma çabası içine girilmiştir. Bu zamana kadar yapılan hiçbir fiili ve sözlü baskı biz gençleri yıldırnamamıştır ve bundan sonra da yıldırnamayacaktır. Baskılar Bizi Yıldırnamaz! Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!" denildi.

Mücadele Birliği / İzmir

GÜN ÖNCÜ DEVRİMCI İŞÇİNİN GÜNÜDÜR!

Umut Güneş

İşçi sınıfı eylemlerinin yaygınlık gösterdiği bir dönemi yaşıyoruz. Bir çok yerde irili ufaklı eylemler, direnişler yaşanıyor ve hemen buldukları çevreyi etkisi altına alıyorlar. Neredeyse bütün eylemlerin ve direnişlerin ortak noktası esnek çalışma, taşeronlaşma ve sendikalaşma sorunlarından kaynaklanıyor. Ülker işçilerinin başlattıkları eylem biraz daha farklı bir yerde duruyor. İşçiler sarı sendikacılık demenin yetersiz kaldığı bir sendikadan, DİSK'e bağlı bir sendikaya geçmek için bir eylem başlattılar ve içinde çok öne çıkmamış olsa da siyasal bir duruşu da barındırıyor. Çünkü ekonomik temelli taleplerin değil gerçekleşmesi, konuşulmasına dahi müsaade etmeyen bir Öz Gıda İş'ten(HAK-İş'e bağlı) DİSK'e geçmek burjuvazinin gözünde bir siyasal tercihtir. İşçiler için de öyle...

Bu son derece önemli bir eylemdir. Zira mevcut hükümetin en büyük destekçilerinden ve mevcut hükümetin en fazla palazlandığı ÜLKER'de gerçekleşmesi, hükümetin oy potansiyeli olarak görülen milyonlarca işçinin kaderini yakından ilgilendiriyor. Din kisvesi altında, cemaat ilişkileri içerisinde milyonlarca emekçi alabildiğine sömürüldü. Ve bu sömürünün sonunda pek çok milyon ortaya çıktı ya da milyonlarca milyonlar kattı. Ama altta yığımla emekçi asgari ücret karşılığında, 19. yüzyıl şartlarında çalıştırılırken (ÜLKER işçileri 14-16 saate varan çalışma saatleriyle buna örnektir); "Yeni Türkiye"nin temellerinde binlerce işçinin kanıyla gelişen bir sermaye grubu ortaya çıkarıldı. Çoğunlukla eski aile ilişkilerine ya da akrabalık bağlarına dayanan ilişkiler, işçilerin bu dayanılmaz koşullara sessiz kalmalarına sebep oldu ama artık yolun sonuna gelindi.

Her ne kadra kısa süre önce işçilerin tazminat hakkına göz diken sermaye sınıfı, taşeron işçilerin çalışma şartlarında ve maaşlarında düzeltmeye gittiye de, bu köklü bir değişiklik olmadığı için sermayeye sadece zaman kazandırmış oldu. Çölde bir damla su misali yaşamı değil ölümü hızlandırdı bu süreç. Çünkü hemen arkasından bu sistemin sonuçları Soma'da, Torunlar'da çok net görüldü...Varılan nokta işçileri isyan ettirdi. Soma hala durulmuş değil...

Son işçi eylemlerinin hemen hepsinde görüldü ki, sermayenin kolluk güçleri bizzat hükümete oy vermiş kesimlerin karşısına çıkıyor. Çünkü bizim için hükümet ve devlet toplumun hemen her kesimini o kadar bezdirdiler ki; devrimci güçler bu dönem içerisinde toplumun önemli bir kesimiyle ilişkiler gerçekleştirdi, bağlar kurdu. Bunların içerisinde son Ülker örneğinde görüldüğü gibi; devrimci güçlerin sürekli anti propagandasının yapıldığı kitlelerle iç içe geçildi ve pek çok ön yargıyla birlikte, nice yalanlar da işe yaramaz hale geldi. Sosyalist hareket işçi sınıfının bütün kesimleriyle her geçen gün daha güçlü ve daha fazla buluşuyor.

Eylem içerisinde işçilerin bilinçlerinde gerçek devrimler yaşanıyor ve bunun sınıf mücadelesinin gidişatını devrimci yönde ilerlettiğini biliyoruz. Burada bütün bu eylemlerin ve yaşanan süreçlerin seçim zamanında AKP'ye ne kadar oy kaybettireceğini hesaplayanlara diyecek bir şeyimiz yok. Onlar ayaklanmaların en güçlü olduğu anda dahi sokağa çıkanları devrim neferleri olarak değil de birer oy pusulası olarak görüyordu.

Sadaka Toplumu

Gidişat böyle iken geçtiğimiz günlerde hükümetin, yıllık yok-sullara yardım adı altında yaptığı yardımların vardığı nokta açıklandı: 26 milyar dolar. Burjuvazi din kisvesi adı altında sadece yeni zenginler ortaya çıkarmadı, aynı zamanda esas hedefi de toplumu itaatkar ve el avuç açan, sonrasında ise şükür eden bir konuma getirmektir; yani bir sadaka toplumu yaratmak. Bu kültür sessizce kaderimize boyun eğmeyi öğütürken, yaşamın gerçekleri farklı şeyler söylüyor. Açıklanan rakam toplumun önemli bir kesiminin yoksul ve sefalet koşullarında yaşadığını ortaya koyuyor. Marx'ın dediği gibi sermaye büyürken, altta da büyük bir yıkımı gerçekleştiriyor.

Tüm bunları son iki yıldır geçirmekte olduğumuz devrimci ayaklanmaların ve toplumda yaşanan bilinç sıçramasının yanına koyunca; işçi sınıfının devrimdeki önder rolünün daha da öne çıktığını rahatlıkla söylüyoruz. General devrim en büyük kozunu sahaya sürmek üzere, bu gerçekleştirmede, kapitalist toplum kurulduğundan daha hızlı biçimde yıkılacak ve biz bu kuşağın genç devrimcileri buna sadece şahit olmayacağız, kurulacak yeni dünyanın mimarı da olacağız. Zira isyan ve karşı koyuşlar hükümetin ve devletin en çok güvendiği kesimlerde de baş göstermeye başladı. Burjuvazi toplumsal tabanında bir daralma ve bunalımla hızla karşı karşı kalıyor. İşçi sınıfı bu kesimleri de etrafında kenetlendirecek ve zaferini garantileyecektir.

Genç işçi ve emekçilerin üzerine düşen sorumluluklar artıyor. Gün artık bizim. Her şey büyük bir enerjiyle faaliyetlerimize yönelmek için uygun. Bizler işçi sınıfının en ileri kesimleriyle birlikte siyasal ve toplumsal devrimi gerçekleştirme görevi ile karşı karşıyayız. Yaşanan acılara bir son vermek bizlerin sabırlı, kararlı ve fedakar sınıf çalışmasına bağlıdır. Fabrikalarda ve işçi sınıfını nefes aldığı her yerde devrimci komitelerimizi var etmeli, var gücümüzle burjuvazinin kriz içinde yuvarlanan sistemine son zumruğu indirilmeliyiz. Öncü devrimci işçiler en kritik ve önemli zamlarında insiyatifi almalı ve toplumsal değişimin bayrağını en önde taşımalıdır.

Gün dünyayı değiştirecek işçinin günüdür. Burjuvazinin yıllardır bizleri mahkum ettiği bu zorba düzeni sona erdirmenin günüdür. Daha fazla sefalet için değil, kendimiz ve sınıfımız adına yeni bir dünya için ter akıtalım!

“Kar Da Yağsa Buz Da Tutsa Mücadeleye Devam!”

Yemekhane çalışan Aliye Koç, 2007-2011 arasında hafta sonları süreli 12 saat çalıştıklarını, işten çıkan olduğunda yerine personel alınmadığını ve tüm işi yüklenmek zorunda kaldıklarını belirten Aliye Koç, mahalle içindeki iki ayrı bina arasında koşturduklarını ve hafta sonu hiç dinlenme fırsatı bulamadıklarını tamamladıklarını aktarıyor. Bulaşık yıkamakla görevli olmasına rağmen tüm kazanları da yıkamak ve yemekhanenin tüm temilik işini de yüklenmek zorunda kaldıklarını belirten Koç, keyfi bir tutumla iş yüklerinin arttırıldığını, bunu söylediklerinde ise “Bizim bundan haberimiz olmadı”, “İsterseniz işten çıkarırsınız” denildiğini anlatıyor.

Sevcan Şahin ise hasta bakımında çalışıyor. Ama sadece bir bölümde çalışmak yerine sürekli bölümler arasında koşturarak pek çok işe yetişmeye çalışıyor. “Hasta bakımında bizi aşan durumlarla karşılaşıyoruz. Örneğin ameliyathastanın altının alınmasında yardıma ihtiyacımız oluyor. Hemşire arkadaşlar bizim işimiz bakım değil diyor, başka personel de yok. Hastayı tek başımıza kımıldatmamız da hastaya zarar verebilir. Bu konuda çok sıkıntı yaşıyoruz” diyor.

Hafta sonları ya da arkadaşları izindeyken işlerinin daha da ağırlaştığını söyleyen Şahin, “İşi

birakıp gidemeyiz, hepimizin işe ihtiyacı var, arkadaşların hepsi aynı durumda olduğu için birimizi idare ederek işi bitirmeye çalışıyoruz” diyor. Onlara en ağır gelen ise ‘zaten ne iş yapıyorsunuz ki, bunu da pekala yapabiliriz’, ‘temizlikçi değil misin, hasta bakıcı değil misin, tabi ki sen ya-

pacaksın” denmesi, insan yerine konulmama. Ağır çalışma koşullarından kaynaklı diz ve bel ağrıları çektiklerini belirten Sevcan Şahin, bir süredir rahatsızlandıklarında rapor alamadıklarını söylüyor ve “Biz sağlıklı olmayınca nasıl hastaya iyi bir hizmet verebiliriz ki” diyor.

Sevcan Şahin 3 sene iki ay boyunca gece çalışmış. Sendikali oluşunu ise “Ben sendika nedir hiç bilmezdim, ağabeyim sendika yöneticisi ‘Sendikali ol ve sendikali arkadaşlarla hareket et. Sendikadan istifa etmeni isterlerse sakın yapma” dediğini anlatan Şahin, “Arkadaşlarla güzel bir dayanışma içindeyiz” diyor.

...başlangıcı 1. sayfada

Dev Sağlık İş Sendikası Örgütlenme Sekreteri Erdoğan Demir’le direnişin nedenleri ve süreç üzerine konuşuyoruz. İşçilerin sendikayla görüşmelerinde yol parası, verdikleri emeğin görülmesi olmak üzere iki talep öne çıkmış “paspasçı, temizlikçi, hasta bakıcı, bulaşıkçı”, “ne iş yapıyorsunuz ki”, “bu işi de sen yapacaksın” gibi küçümsemek, horlanmak, üç kişinin yapacağı işe tek kişi koşturmak artık dayanılmaz boyutlara gelmiş.

10 Ekim’de toplu üyeliğin ardından 1 işçi, 21 Kasım’da üç kişi daha işten atılıyor. 23 Kasım’da yapılan görüşmede Rektör sağlık sektöründe %98 sendikasız çalışıldığını ve bu konuda bir refleks beklenmemesi gerektiğini dile getiriyor. Sendika tarafından konferans salonunun hizmete açılması ve eğitimlerin yapılması da dile getirilmiş. Fakat rektör kesinlikle olamayacağını belirtmiş. Bu arada işçilerin sendikadan istifaları konusunda ikna çalışmalarını ve rüşvet teklifleri geliyor.

4 Aralık günü hastane içerisinde vardiya çıkış saatlerinde alkışlar ve sloganlarla yürüyüş yapılıyor. 6 Aralık’ta ise toplu işten çıkarma yapıldı “Bundan sonra biz işi taşeron işletmeler yoluyla yürüteceğiz. Taşeron firmalara başvurun, onlar sizi işe alırsa çalışırsınız” deniyor. Birebir üniversitenin hizmet vermesinden taşeron firmalar aracılığıyla hizmet vermesinden daha pahalıya mal olduğu(!) iddia ediliyor.

İşçilerden bazılarının iş tanımları da farklı gösterilmiş, örneğin sağlık işçisi, balıkçı, güzel sanatlar işçisi gösterilmiş. Kadın işçilerden biri “Mesela hastanenin bazı yerlerinde resimler, çizimler var; o resimleri, çizimleri biz yapmışız, yalnız, onları biz ne zaman nasıl yapmışız bilmiyoruz. Haberimiz olmadan sanatsal ürünler üretecek kadar yetenekliyiz” diyor.

Sendika, iş tanımlarına ilişkin olarak Çalışma Bakanlığına başvuruyor. Bu başvurunun ardından muhasebeye torba torba dosyalar getirilip tekrardan girişler yapılıyor. İşten atmanın ardından 8 Aralık tarihiyle direniş çadırı kuruluyor. Çadırda 24 saat kalınıyor.

Uluslararası sendikalarla sağlanan irtibatın ardından rektörlük “Bizim sendikal faaliyet hakkında bilgimiz yoktu” savunmasına geçiyor.

Akademisyenler açısından toplu bir destek sağlanmasa da bireysel destekler sürüyor. Her gün 16.30-17.00 gibi yürüyüşler yapılıyor.

İşten atılan işçilerin neredeyse yarısından fazlası kadın. İşçilerden Aliye Koç ve Sevcan Şahin’le de sohbet ediyoruz.

Kadın işçiler kararlılıkla işlerine geri dönünceye kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirtiyorlar. Sohbetimize sloganlar karışıyor, Kadın işçiler de sloganlara eşlik ediyorlar.

Maltepe Üniversitesi Hastanesi işçileri herkesi dayanışmaya “Direniş Sarayı”na bekliyor.

Yeni Yıla #Direnişsarayında Merhaba

Özel Maltepe Üniversitesi Hastanesi’nde çalışan ve 8 Aralık’ta sendikali oldukları için işten atılan işçiler, eylemlerinin 24. gününe denk gelen yılbaşı gecesini, yine her gün nöbet tuttukları ve “direniş sarayı” adını verdikleri eylem çadırında karşıladılar.

Günlerdir tüm o soğuk havaya, yağmura rağmen işçiler, büyük bir kararlılıkla eylemlerini sürdürdüler kurdukları çadırda. Her bir işçinin emeğiyle kurulan direniş çadırı, günden güne eyleme katılan, destek veren her bir insanla daha da büyüdü. Direniş çadırında ve etrafında yürütülen o sıcak sohbetler, bütün o soğuk havayı tuzla buz etti hep. İşçiler yılın son ayına eylemle merhaba derken, yeni yılı da aynı coşku ve

mücadele ile karşılamak için yılbaşı etkinliği yapmaya karar vermişlerdi. Etkinlik çağrısı günler öncesinden yapıldı tüm emek dostlarına... Eyleme olan diğer işçilere... Ve tabii ki etkinliğin hazırlıkları da günler öncesinden başlamıştı.

Ve o gün gelip çattı. Saat 19.00’da çağrı yapma-

larına rağmen etkinlik erken başladı. Etkinliğe özel bir sürü şey hazırlanmıştı, yemekler, tatlılar... Kısacası yapılan her bir hazırlık eylemin coşkusuna yakışır şekildeydi... O gece feci bir soğuk hakimdi İstanbul’da. Ama ona rağmen işçiler aileleriyle, çocuklarıyla birlikte oradaydı... Bütün işçiler böyle bir yılbaşı ge-

çirmenin kendileri açısından ilk deneyimleri olduğunu söylüyorlardı... Ve en güzel yılbaşı olduğunu... Dev varillerde yakılan ateşler başında ısınır ısınmaz etkinliğe her gelen, kendini ya bir horon ya da bir halay grubu içinde buluyordu... bol halaylı, horonlu bir etkinlik oldu. Tokat’ın meşhur ellik oyunu oynandı... ve sloganlar... soba etrafında çay sohbetleri...

Halk arasında söylenir bilirsiniz: Yeni yıla nasıl başlarsan o yıl öyle gidersin. Büyük umutlarla mücadeleye atılan işçiler için de 2015’i bu şekilde karşılamak emin ki böyle bir etki yaratacak... Yeni eylemlerin, yeni ayağa kalkışların devamını getirecek... Yaşam bizden yana çünkü!

Sağlık İşçileri Maltepe Meydanı’nda

Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi işçileri, 10 Ocak günü yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

İşçiler, hastane önünde eylem saatini beklerken, her an artan kitle ile sohbet ettiler. Ardından coşkulu sloganlarla Maltepe Meydanı’na doğru yürüyüşe geçildi.

BEDAŞ, Ülker, Dora Otel, Tüm Emek Sen, İnşaat işçileri ve Validebağ Gönüllüleri ve Mücadele Birliği okurlarının da katıldığı yürüyüşte işçiler, “Maltepede Atılan İşçiler Geri Alınsın” “Maltepede Direniş Kazanacak” pankartı açtılar.

Kadın işçilerin en önde yer aldığı eylemde, işçilerin

aileleri, çocukları da yerlerini almışlardı. Sınıf dayanışmasının güzel ve onurlu örneklerinden birinin sergilendiği eylemde yürüyüş boyunca “Maltepe İşçisi Direniş Simgesi”, “Birleşe Birleşe Kazanacağız”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Atılan İşçiler Geri Alınsın”, “Dünya Emeginin Olacak”, “İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın” sloganları atıldı.

Maltepe merkezinde yapılan basın açıklamasının ardından işçiler, aynı coşku ve sloganlarla hastane önündeki “Direniş Sarayı”na geri yürüdüler.

Ülker İşçileri ile Horon Tepme

Ülker işçilerinin mücadelesi sürüyor ve bekleyiş devam ediyor. İşçilerin bekleyişinden rahatsız olan patronlar, güvenlik görevlileri aracılığıyla direnişteki işçilere sorun çıkarmaya çalışıyor. İşçiler eylemlerinin 61. gününde dayanışmayı büyütmek için, Trabzonspor taraftarları ve sınıf dayanışması ile bir etkinlik yaptı. “Her Yer Trabzon Her Yer Direniş”, “Birleşe Birleşe Kazanacağız” sloganları ile düzenlenen etkinlik, “horon tepme günü” idi. Bu etkinlikte, Mücadele Birliği okurları da yerini almıştı.

Atılan sloganların ardından tulum çalınarak işçiler taraftarla birlikte horon tepmeye başladı.

70. Gün Dayanışması

70. gününde DİSK, KESK, TTB, TMMOB üyeleri Cevizliabağ metrosü durağında biraraya gelerek sloganlarla direniş çadırına yürüdü. “Sermaye Yenilecek, Emek Kazanacak. Ülker İşçisi Yalnız Değildir” pankartı ile direniş çadırına geldi. Ülker işçileri emek ve meslek örgütlerini alkışlarla ve “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganıyla karşıladılar.

Ülker işçisi Murat Topal bir konuşma yaptı. 70 gündür Ülker fabrikası önünde süren eylemin Anayasadaki örgütlenme ve sendika seçme hakkını kullandıkları için işten atıldıklarını nedeniyle başladığını hatırlatan Topal,

“Ülker’de olduğu gibi başka işyerlerinde de patronla kol kola olan sendikaların bulunduğu” belirterek bu sendikaları kınadıklarını dile getirdi.

çek bu. Artık kendimizi kandırmayalım. Hayatı biz yaratıyorsak, bu hayatı da biz yönetmeliyiz” dedi.

DİSK’e bağlı Gıda-İş Genel Sekreteri Seyit

Topal’ın ardından söz alan KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hüseyin Özev, Ülker işçilerinin 70 gün değil 70 yılda sürse Ülker işçilerinin mücadelesinin yanında olacağını belirtti. TMMOB İKK Sözcüsü Süleyman Solmaz ise “Hayatı üretenler var. Hayatın var olmasını sağlayanlar var. Ama bir de bütün bu değerleri gaspedip ülkeyi yönetenler var. Somut ger-

Aslan basın açıklamasını okudu. Direnişteki Ülker işçilerinden Murat Topal’ın oğlu Hasan Topal’ın okuduğu şiirler “İşçiden Esiyor Yel!” diyerek Ülker işçilerinin kazanma kararlılığını dile getirdi. Ardından Tiyatro Devrim oyuncusu İbrahim Emin Erel işçi direnişlerini anlatan bir gösteri sundu. Basın açıklaması Karadeniz müziği eşliğinde horonla sona erdi.

“Dora Otel İşçilerini Yıldırıamayacaksınız”

Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri bu hafta Pangaltı Metro çıkışında flamalarıyla toplandı. Buradan otel önüne yürünerek “Dora Otel işçileri işlerine geri dönünceye, turizm sektöründe sömürü sona erinceye kadar mücadeleye devam edeceğiz” denildi. Bu haftaki eyleme Emeğe Ezgi Müzik Gurubu ve Tiyatro Devrim de katılarak işçilere destek verdi.

Ferit Yiğit basın açıklamasını okudu. Dora Otel işçilerinin ağır çalışma ve sömürü koşullarına karşı insanca bir çalışma ortamı için Tüm Emek Sen'de örgütlendikleri için işten atıldıkları

larını hatırlatan Yiğit 25 Aralık günü işçilerin açtıkları işe iade davasının ilk duruşmasının görüldüğünü ve atılan işçilerin ifadelerinin alınması için 9 Mart tarihine ertelendiğini söyledi.

“Dora Otel işçileri işlerine geri dönmek istiyor. Çünkü otelin kuruluşunda, temelinde emekleri, alın terleri var. Eğer otel kuruluş sonrası istikrarlı bir işletme halini aldıysa bunda Dora Otel işçilerinin özverili çabası vardır. Sendikalı oldukları için işten atılmalarından sonra işleri kötüye gittiye burada da sorumluluk 'ticari zekalarına' toz kondurmayan otel yöneticilerininindir” dedi.

“Dora otel işçilerini yıldırıamayacaksınız” diyerek mücade-

leye başladıklarını söyleyen Yiğit, Dora Otel'e sendikanın girdiğini ve otel yönetiminin bunu kabul etmesi gerektiğini belirterek, atılan işçiler geri alınmaya kadar mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi.

Basın açıklamasının ardından Tiyatro Devrim tarafından Dora Otel işçilerinin mücadelesini selamlayan ve işçi direnişle-

lerinden esinlendikleri doğaçlama bir gösteri sundular. Ardından Emeğe Ezgi Müzik grubunun mücadeleye ve zaferi anlatan şarkı ve marşları söylendi.

Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu tüm işten atılan işçiler sendikal haklarıyla birlikte işlerine dönünceye kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirterek eylemi sonlandırdı.

Dora Otel İşçileri Mücadeleyi Büyütmeye Çağırıyor!

Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu, sendikalı oldukları için işten atılan işçilerin geri alınması talebiyle 2015'in ilk eylemini gerçekleştirdi. Eylemde turizm sektöründeki ağır çalışma koşullarına, sömürüye ve güvencesizliğe karşı sendikal örgütlenme ve birlikte mücadele çağrısı yapıldı.

Şişli Metro çıkışında buluşan Dora İşçileriyle Dayanışma Platformu üyeleri yeni emek dostlarının katılımıyla Dora Otel önüne yürüyüş düzenledi. Dora Otel önünde basın açıklamasını Tüm Emek Sen üyesi olduğu için işten atılan Dora Otel işçisi Muhammed Uysal yaptı.

Turizm işkolunda yaklaşık 2,5 milyon işçi bulunmasına rağmen devletin resmi kayıtlarında 750 bin işçinin kayıtlı gözüktüğüne dikkat çeken Uysal, sadece Antalya ve civar şehirlerde 2014 sezonu sonunda yani Kasım ayında işsiz kalan işçi sayısının 400 bin civarında olduğunu ve bunların önemli bir bölümü sigortasız ve 14-16 saat çalışmakta olduklarını belirtti.

Muhammed Uysal Turizm-otel iş kolundaki çalışma şartlarını ise şöyle özetledi: “Günde en az 8 saat iş gününe, hatta vardiya bittiğinde iş devam etmeye, yetkililerin vardiya saatini uzatma tacinine, aylık ücretlerin 1100-1500 arasında olma, yemek saatlerinin belirsizliğine, iş saatlerinde dinlenme hakkını kullanamama, angarya çalış-

maya zorlanma, mesai ücretlerini alamama, yol parasını cebinden karşılama, taşeron çalışan sınıf kardeşleri ile karşı karşıya getirilme tehdidinde, en az iki-üç kişinin işini yapma, sezonluk çalışma dayatmasına, yıl ortasında giriş çıkış yapılarak kıdem hakkının gasbına, yıllık ve haftalık izinlerini kullanmada belirsizliğe ve çoğunlukla yıl sonunda silinmesine, sigortasız çalışmaya zorlanma, sezonluk çalışanların işsizlik maaşından yararlanmamasına, kadın işçilerin sıkça taciz ve hatta tecavüz ile karşılaşmasına, kadın işçiler hamile kaldıklarında işten çıkartılarak doğum hakkından mahrum

birakılma, yani güvencesiz çalışmanın tüm koşullarına sahipler.”

Tüm bunlara daha onlarca faktörü eklemenin mümkün olduğunu ifade eden Uysal, “Türkiye işçi sınıfının karşı karşıya olduğu gibi işkolumuzda da sigortasız, kayıt dışı çalışma artık iş yaşamının olağan uygulaması haline almıştır” dedi.

Yaşadıkları sorunları örgütlenerek, sendikalaşarak aşmaya çalışan işçilerin karşısına ya işten atılma korkusu ya da taşeron işçi kardeşlerinin çıkarılmakta olduğunu ve sermaye sınıfının işçilere işçilere “Ya işsiz kal ya da katlan” dediğini belirten Uysal, Türkiye işçi sınıfının, 2014 yılını öterek, işsiz kalarak yada açlığa mahkum edilerek geçirdiğine vurgu yaptı.

Basın açıklaması turizm-otel işkolundaki ağır çalışma ve sömürü koşullarının değişmesi, örgütlenme önündeki engellerin kaldırılması için sınıf dayanışmasının daha da güçlendirilerek birlikte mücadele çağrısı yapılarak bitirildi.

Batman'da Petrol İşçileri Eylemde

Batman'da petrol aramalarına bazı kuyularda ara verildi ve TPIC (Turkish Petroleum International Company) işçileri işlerini kaybedecekleri için 2015'in ilk gününden bu yana eylemde-ler.

TPIC işçilerinin işine son verilmesi, Batman, Adıyaman ve Diyarbakır'dan işçilerin katılımıyla Batman'da yapılan bir eylemle protesto edildi.

Petrol fiyatlarındaki düşüş ileri sürülerek “işçilerin petrol arama kuyularında beklemeye geçileceğini ve bu süre içinde emekli statüsündeki personelin iş akitlerinin yenilenmeyeceği ve çalışan personelin de ücretlerinin 6 ay boyunca asgari ücret üzerinden ödeneceğinin” açıklanması üzerine, işçiler Batman'da TPAO önünde eylem yaptı. Kitle örgütleri ile petrol işçilerinin katıldığı eylemde yaklaşık 1000 kişi, Kürtçe ve Türkçe “TPIC İşçilerine Dokunma, Kadrolu, Güvenceli, Statülü Çalışma Yaşamı İstiyoruz”, “İşçiler Ölüyor, Sermaye Büyüyor”, “Soma,

Ermenek, Zonguldak-Yatağan Emekçilerine Bin Selam”, “İşçiler Boyun Eğmiyor, Mücadele Ediyor”, “Asla Pes Etmek Yok” pankart ve dövizleri taşıdı.

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, petrol fiyatlarının 55 dolara düşmesinin asla zarar olmadığını dile getirerek, “Olsa olsa kârın azalmasıdır. Bunların hepsi palavradır. Oyun içinde oyun vardır. Asıl oyun TPAO'nun küçültülmesidir. Kamu kuruluşunun özelliğinin ortadan kaldırılmasıdır. TPAO'nun özelleştirilmesidir. TPAO sadece üretim odaklı bir şirket haline dönüştürülüp, diğer sendaj faaliyetleri ve ağır nakliyat dahil bütün bu işleri yeni kurdukları ve adına 'servis şirketi' dedikleri yeni taşeron şirket aracılığıyla yapmak istiyorlar. Yeni bir taşeron sistemi getirmek

istiyorlar. Sözleşmenin yenilenmemesi ve iş akitlerinin feshedilmesinin önemli nedenlerinden biri budur.” dedi.

Oyunun ilk ayağının TPIC işçilerinin gösterdiği kararlı mücadele ile bozulduğunu dile getiren Öztaşkın, “TPIC 2015 yılında biz sondaj faaliyetlerinde bulunamayacağız” diyor. Bunun için 150 milyona ihtiyaç var. TPAO, son yıllarda en kârlı kuruluştur. TPAO, 2 milyar dolar civarında kâr elde etti. Bu kâr da hazineye aktarıldı. Şimdi petrol fiyatları düşü, kârımız azaldı. 150 milyon doları 870 işçi için ayırmamız gerekiyor. 150 milyon dediğiniz nedir? Ak Saray'ın onda biri bile değildir” dedi.

Konuşmalarının ardından işçiler, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları ile sendika binasına yürüdüler.

“Asgari Ücret 1800 Net”

Kartal Belediyesi önünde toplanan DİSK'li işçiler ve emek örgütleri, “asgari ücret artışı”nı protesto ettiler.

Kortejlerini oluşturan işçiler, en önde “asgari ücrete reva görülme”lerin tabutunu taşıdılar ve “Asgari Ücret 1800 Net”, “Sefalet Ücreti İstemiyoruz” pankartları açtılar. Kadıköy, Ataşehir, Kartal, Maltepe belediyelerinden gelen işçiler yürüyüşe başladılar.

Yürüyüşe Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinde sendikalaştıkları için işten atılan işçiler de geldi ve yürüyüş Kartal Belediyesi önünden başlayarak Bankalar Caddesi ve Çay Bahçeleri güzergahını izleyerek Kartal Meydanı'na kadar sürdü.

Kartal Meydanı'nda basın açıklaması Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı Mahmut Şengül tarafından okundu. Yoksulluk sınırından bahsederek, işçilerin emekçilerin bu ücretlerle kısıtlı geçimin olmayacağını söyledi. Şengül, “İtibardan tasarruf olmaz” diye saraya öven Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'a da tepki gösterildi.

Eylem yine “Asgari Ücret 1800 Net” denilerek sonlandırıldı.

Yeni Yolda 510. Kez Galatasaray'da...

Cumartesi Anneleri/İnsanları 2015 yılının ilk eyleminde 510. kez Galatasaray'da kayıplarının akıbetini sordu. 20 yıldır kayıpları arayanlar, işkence yapanları, katilleri serbest bırakan savcı ve hakimlerin, usulsüz rapor veren doktorların da cezalandırılması gerektiğini belirterek, devletin cezalandırmak yerine hakimlerin anayasa mahkemesine terfi etmesini protesto etti.

Eyleme 9 Ocak 2013'de Paris'te katledilen Leyla Şaylamez'in annesi Şifa Şaylamez de katıldı. Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylamez'in resimleri taşıdı. 511. haftada yine Galatasaray'da olma çağrısıyla bitirildi.

"Birleşik Haziran Hareketi"

Ali Varol Günel

Yaşam gerçekten boşluk tanımayan. Akıp giden her şey gibi o da öndekilerin duraksamalarını kabul etmiyor; süreklilik gösteriyor; kendine bir yol açıyor. Haziran Ayaklanmasından sonra, ayaklanma esnasında ortaya çıkan büyük enerjileri kanalize edip, değerlendirecek bir örgütlenme olmayınca fırsatlara gün doğdu. Her fırsatı kara dönüştürmeyi bilen tüccar zihniyetli reformistler hemen arz-ı endam ettiler ve bu büyük hareketin meyvelerini toplamak için hareket geçtiler. 30 Ağustos 2014'te ODTÜ Vişnelik'te yaptıkları toplantı ile kendilerini "Birleşik Haziran Hareketi" olarak duyurdular.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, "birleşik" adı, sol hareketin bölünmüş ve dağılık olmasından şikayet edenleri yanına çekmek için bulunmuş bir addır; ama tarihin ironisine bakın ki, reformistlerin tümünü bile kapsayamamıştır; ayrıca "birleşik" olma iddiasıyla ortaya çıkanların neredeyse tamamı, daha önce ayrılmalarla malul olmuş çevrelerdir. Deyim yerindeyse bu hareket birleşik olamayınları hareketidir. Katılımcılarından birinin adeta kendi durumunu teorize edeceğine söylediği şu sözler durumu yeterince açıklıyor: "Haziran'ı olmak bireysel olmalıdır; örgütü temsil etmemelidir" (Haluk Yurtsever). Yani, bu hareket katılacak olan kişilerin, grupların, partilerin vs. örgütlü kimliklerini dışarda bırakarak gelmeleri tavsiye olunuyor. Aslında bu da hareketin, daha en başında neden katılımcılarına dahi, gözle görünür bir coşku ve heyecan yaratamadığını gösteriyor. Türkiye genelinde yaptıkları toplantılarla adını duyurmaya çalışan hareket, kimsede ciddi bir umut ve devrimci ateş yaratamamıştır. Zaten böyle olması eşyanın tabiatına uygundur. Devrimci hedeflerden ve devrimci bir bakış açısından yoksun olan bir hareketin devrimci bir coşku yaratmasını kimse beklememelidir.

Türkiye ve Kürdistan'da insanları devrime çağırmanın hiçbir oluşumun artık coşku yaratma şansı yoktur. Varolanı aşan bir çıkış ortaya koymadan ilerlemenin mümkün olmadığı bir aşamaya gelmiş bulunuyoruz. Bu saatten sonra, mevcudu aşamayan her çıkış, kendi çöküşünü kendi içinde taşıyacaktır. Hareketin yığınsal olup olmaması önemli değildir, önemli olan devrimci hedeflere sahip olup olmadığıdır. Devrimci iktidarı hedeflemeyen hareketlerin ilerleme olasılığı kalmamıştır.

"Birleşik Haziran Hareketi"nin devrimci hedeflere sahip olmadığı, olamayacağı çok açıktır. Kuruluş amacı AKP iktidarına muhalefet yapmaktır. Her ne kadar kendileri bunun bir seçim ittifakı olmadığına yemin billah etseler de gerçekte bu bir seçim ittifakından öte bir şey değildir. İşin içinde CHP milletvekillerinin olması da bunu doğruluyor. CHP, Gezi sürecinin kazanımlarını kendi havuzuna aktarmak istiyor ve buna dünden razı olanları etrafına topluyor. "Birleşik Haziran Hareketi"nin daha çok ulusalcı kesimlerden oluşması bir tesadüf olamaz. Türkiye'nin "mezhepçi, faşist bir diktatörlüğe sürüklendiği"ni, "laik bir cumhuriyet" için bir araya gelmek gerektiğini savunmaları, bu kesimlerdir. Zaten katılımcılardan birinin bu sözleri, biraraya geliş amaçlarını özetliyor: "Görevimiz AKP ile dışı dışı mücadele" (Erkan Baş). Haziran Ayaklanması sırasında ellerine Türk bayrağı arak kürsüye çıkıp, "bu artık bizim de bayrağımızdır" diyenlerin başka türlü düşünmesini ve davranmasını beklemek yanlış olurdu zaten. KCK adına Duran Kalan'ın "Birleşik Haziran Hareketi" ne çağrı yapmış olması, kimseyi yanıltmamalıdır. Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi, soruna kendi penceresinden ve dönemsel çıkarları açısından yaklaşmakta ve genel seçimde HDP'nin barajını altında kalma olasılığına karşı kendince tedbir almaya çalışmaktadır. Ancak, bu arayışların karşılıksız kalacağını, zira CHP'nin HDP ile bir seçim ittifakına yanaşmayacağını anlamak için münecim olmaya gerek yoktur. "Birleşik Haziran Hareketi"ni oluşturanların, nasıl ulusalcı bir damardan beslendiklerini görmek gerekiyor. Bugüne kadar KUCM karşısındaki tutumları sosyal-şoven bir çizginin ötesine geçmemiştir.

"Birleşik Haziran Hareketi", "ülkenin bugününe ve geleceğine sahip çıkmanın direnmekten geçtiği"ni döne döne vurguluyor.

Türkiye'deki faşizmi AKP iktidarından (ya da geçmişte MHP'nin iktidarı ortaki olmasından) ibaret görenler, insanları defansa çağırıyorlar. "AKP, nerede saldırıyorsa gidip barikat kuracağız" diyorlar. Bu şekilde açık bir şekilde salt anti-AKP'ci bir muhalefet hareketi olarak ortaya çıktıklarını kendi ağzıyla söylemiş oluyorlar. Hareket edilecekleri için AKP'nin yeni saldırılarını beklemeleri gerekiyor. "AKP saldırıya ne olur?" sorusu akla geliyor ilkin, ama böyle bir olasılığın olmaması bir araya gelenlerin yegane şansı oluyor. Başka türlü defans yapmaları mümkün olmuyor.

"Birleşik Haziran Hareketi" bileşenleri, kuruluş bildirgelerinde "kamucu, toplumsal bir cumhuriyet" hedeflediklerini açıklıyorlar. Burada kullandıkları muğlak ifadelerle bile, hedefleri arasında devrimin, sosyalizmin olmadığını baştan ortaya koyuyorlar. CHP ile birlikte yol almanın başka bir şekli bulamayacaklar ki, ulusalcı söylem dışı hepten şekilsiz bir hale bürünüyorlar. Bu bileşimden bazıları bir dönem "demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarını" bile kabul etmiyor, "sosyalist iktidar" dışında her şeyi, "demokratik", "halkçılık" vb. ile damgalıyorlardı. Keskin söylemlerle reformistlik arasındaki çizginin sanıldığı kadar kalın olmadığı, o gün olduğu gibi bugün de çok iyi anlaşılıyor.

Kendilerini, "bir halk örgütlenmesinin çağırıcısı" olarak adlandıranlar ideolojiyi de, politikayı da bir kenara bırakarak, birleşik kaplar prensibince biraraya geliyorlar. Bu bir araya geliş onları şekilsizleştiriyor, bir "taban hareketi" olma iddiasıyla, tabanın şeklini almaya zorluyor.

Bugün Türkiye ve Kürdistan'da, kitlelerde huzursuzluk, siyasi iktidara karşı öfke ve nefret duyguları birikmiş durumda. İnsanlar varolan sistemde bir çıkış bulamıyorlar; çıksızlık her geçen gün daha da derinleşiyor. Yığınlar, kapitalist sistemden umudu kesmiş durumdadır. Başta da belirttiğimiz gibi ancak bir mecra arıyorlar. Bu durum kesinlikle devrimin ve devrimci olanların lehinedir. İnsanların umudunu yitirdikleri yerde onlara umut olabilecek yegane güç devrimcilerdir, komünistlerdir. Uzun yıllar, iş savaşın en şiddetli çatışmalarından başlanarak çıkılmayı başaranlar, halka umut verebilirler ancak, "birleşik bir yanlı" ya da "birleşik bir kararsızlık"ın halka umut verme şansı yoktur. Onlar sonradan çekilecekleri tarih sahnesini geçici bir süreliğine doldurabilirler ancak. Haziran Ayaklanması'nın gerçek yaratıcıları sahneye çıktığında onlar yerlerini, bataklığa, dönecediklerdir mutlaka.

Halklar Uzlaşma Değil Özgürlük İstiyor

Özgür Güven

Aralık sonuna doğru Cizre'de yaşananlar, 6-8 Ekim ayaklanmasının artçı bir sarsıntısı gibiydi. Önümüzdeki dönem tasfiye edileceği belli olan ağırlama işlerinden sorumlu bakanın, Hizbullah çetelerinin uzantısıyla yaptığı görüşmeden hemen sonra, gençlerin nöbet çadırına yaptıkları saldırı, bütün kenti ayağa kaldırdı. Cizre, tekeli sermayeye ve faşist devlete 6-8 Ekim kabusunu küçük ölçekte de olsa bir kez daha yaşattı.

6-8 Ekim'den bu yana hükümet, çözüm sürecinde adım atmak için, görüşmelerin devam etmesi için "kamu güvenliğini" ön şart olarak öne sürüyordu. Hem İmralı'dan hem de Kandil'den gelen bu yöndeki çağrılar, kitle hareketini ve gençliği bir süre için engelse de, ortaklık biraz sakinleşip sonuç verecek gibi görünse de olmuyor, özellikle gençlik sokakları terk etmiyor. Sadece HDP yöneticilerinin değil, DTK yetkililerinin, hatta zaman zaman Kandil'in de sokak eylemlerini paralel devletin işi diye itham etmesi, provokasyon ilan etmesi de sonuç vermiyor. Ne yapsalar ne etseler de, gençlik sokakları terk etmiyor, bir türlü kolluk güçlerine, devlete bırakmıyor; "kamu düzeni" sağlamıyor.

29 Aralık'ta tam da bu olaylardan sonra rötarlı olarak yapılan MGK toplantısından sızan bilgiler, devletin tepesindekilerin hangi duygular içinde olduğunu, korkusunun büyüklüğünün ip uçlarını veriyor. Şöyle ki, MGK'nın asker kanadı, yani organellerden oluşan kesim, önümüzdeki Mart-Nisan aylarında bir ayaklanma beklediklerini belirtiyor; böyle bir ayaklanma patlak verdiğinde biz müdahale edemeyiz, etkede bastıramayız diye ekliyorlar.

Tekelci sermayenin ve devletin zirvesinin korkulu rüyası olan silahlı halk ayaklanması işaret eden alametler, giderek sıklaşmaya başladı. Bu alametlerin en sonuncusu, 31 Aralık'ta görüldü. Cizre Nur Mahallesi'nde, halkın kendi kendisini korumak amacıyla kazdığı hendekleri doldurmak üzere polis harekete geçti. Tomaları, zırhlı araçları ve iş makineleriyle mahalleye vardıklarında güçlü bir karşı koyuşla karşılandılar. Polisin müdahaleyi sertleştirmeye başlaması, halk güçlerinin de silah kullanarak sert karşılık vermesi sonucuna yol açtı. Bu durumda elinden bir şey gelmeyen polis, geri çekilmek zorunda kaldı.

Aynı gün, hükümetin çözüm işlerinden sorumlu bakanı basın karşısına geçip, "devletin sokakları kontrol etmeye gücü yeter" diyerek afra tavra yaptı. Duruma hakim olan, hükmeden bir hükümetin bakanı neden böyle bir laf eder? Eğer bir bakan böyle bir şey söylemeye ihtiyacı duyuyorsa, bunu söylemesini gerektiren ciddi bir durum var demektir. Kaldı ki, çözüm işleri bakanının böyle eflenmesi, zevahiri kurtarmaya dahi yetmedi.

Yukarıda da belirttik, Kürdistan gençliği sokakları terketmiyor. Ne provokatör ilan edilmeleri sonuç veriyor, ne de farklı yerlerden farklı biçimlerde kendilerine dayatılanlar. Her gün şu ya da bu kentte, kasabada polisler çatıyor, yol kesiyor, alan kontrolü yapıyorlar. Disiplinli bir ordu gibi hareket eden Kürt halkı, Kobanê ve Şengal'de hala devam eden şehir savaşlarından edindiği deneyim ve birikimle, şimdi çok daha güçlü. 6-8 Ekim'de yaşanan silahlı ayaklanma bir yanı sıra bu gücü gösterirken, bir yanı sıra da Kürt halkının yüreğindeki özgürlük tutkusunun ne kadar derin olduğunu gösterdi.

Gerek yaşanan ayaklanma, gerek Kürdistan halkı ve gençliğinin verdiği mücadele, gerek bundan sonra yaşanacak olan ayaklanmalar, verilecek mücadeleler olsun, hepsi Kürt halkının özgürlük mücadelesini gösterdiği kadar, önderlerinin uzlaşmacılığı, reformizmini de gösteriyor. Halk ne kadar ateşli, coşkulu olarak mücadeleye atılıyorsa, önderleri de o kadar uzlaşmacı, ılımlı bir tutum alıyor. Hepsini bir yana, "müzakere heyetinde" yer alan DTK eşbaşkanı Hatip Dicle'nin tutumuna bakın, ne dediğimiz daha rahat anlaşılacaktır. Üstelik Dicle tek örnek değil, onun söylediklerini zaman zaman Kandil'deki en yetkili ağızlardan da duyabilirsiniz. Ama ılımlı olan, uzlaşma arayan önderlerdir, asla halk değil. Halk uzlaşma değil özgürlük arıyor.

Halkın böylesine ateşli, coşkulu olarak özgürlük mücadelesini sürdürdüğü bir yerde, iktidarı elinde bulunduran tekeli sermaye ege men olamıyor. Devletin zirvesindekiler bile, önümüzdeki dönem ayaklanmaya işaret edip kabuslar görüyor. Burada ılımlı davranmak, uzlaşma arayışı içinde olmak olsa olsa reformizmdir, devrimcilik değil.

Bunları söylerken amacımız ne gereksiz bir polemik, ne de pratik bir anlamı olmayan teorik saptamalar yapmaktır. Bir yanı sıra UKH'yi dostça, devrimci sorumlulukla eleştirmektir. Ama daha da önemlisi, her sorumlu komünist gibi, sınıflar mücadelesinde verili anın nesnel bir değerlendirmesini yapmak ve önümüzdeki döneme dair somut görevlerin anlaşılmasını sağlamaktır.

Bir parti sadece geçmişin veya bugünün partisi değil de geleceğin partisi olduğunu söylüyorsa, söylediklerine uygun davranmalı, görevini geleceğe dikmelidir. Bunun pratik karşılığı, geleceği kazanmak için bütün güçlerini ve olanaklarını seferber etmektir. Doğru bir program ve taktik, eğer kitlelerle buluşuyorsa, kitle mücadelesine yön verrebiliyorsa bir anlamı olacaktır. Yani hemen şimdi, beklemeden, ertelemeyen proletarya ve halkları Leninist Partinin program ve taktiklerinin doğruluğuna ikna etmek için, geniş yığınları örgütlü devrimci mücadeleye kazanmak için harekete geçilmelidir.

Bir komünist partinin böylesine uygun nesnel koşullarda devrimi örgütlemeye göreviyle hareket etmesi gerekir. Bu somut görev, Leninist Partiyi devrimci kitle hareketinin örgütçüsü ve ürünü yapacaktır. Birleşik devrim bir an bile boş hareketin örgütlenmesi gerektiriyor. Bunun somut adımlarını ise Leninist Partinin dönemi kucaklayan taktikleri oluşturuyor. Yani Kürt ulusunun kendi kaderini özgürcü belirleyebileceği koşulları yaratılması; proletarya ve halkların özgürlük mücadelesinde tutsak düşen devrimci tutsakların özgürleştirilmesi. Ancak bu hedefler kendi başına ele alınamaz. Bu görevler, proletarya ve halkların politik iktidarı fethi görevine bağlı olarak ele alınmalı. Amaç-arac diyalektiği göz önünde tutulmalıdır: Yani zora dayalı devrim anlayışı ve kitlelerin zor araçlarına başvurusunun yolları, biçimleri somut olarak gösterilmelidir.

Bu görevler yerine getirilebildiği oranda Leninist Parti hem bu hareketlerin yaratıcısı, hem de sonucu olacak, proletarya ve halklara zafer yolunda rehberlik yapabilecektir.

Cizre

2014'ün son günleri, Cizre'de halkın dinci-gerici faşist Hüda-Parlılar ve polisler çatışmaları ile geçmişti; 2015'in ilk günleri de çatışmalar, yaralılar ve ölüm haberleri ile geliyor.

Cizre'de yaşananları protesto etmek için Silopi'de eylem yapan gençlere polisin silahlı saldırısı sonucu ağır yaralanan Musa Azma 3 Ocak günü ilk saatlerinde yaşamını yitirdi.

Silopi'de İpekyolu trafike kapatılan gençlere polisler gaz

bombası, tazyikli su ve gerçek mermilerle saldırısı sırasında evinin balkonundan olayları izleyen Musa Azma kurşunla ağır yaralanmıştı. Hastaneye kaldırılan Azma, yoğun bakımda iken sabah saatlerinde hayatını kaybetti.

Musa Azma'nın 4 Ocak günü onbinler tarafından son yolculuğuna uğurlandı. Cenaze onbinlerce kişi tarafından "Şehit namirin" sloganları ile karşılandı. Yürüyüşte kitle sık sık "Katil devlet hesap verecek" ve "Şehit namirin" sloganları attı. Cenazenin mezarlığa varması ile kitle "Ey Reqip" marşı eşliğinde saygı duruşunda bulunuldu.

"Yolunuz Yolumuz Olsun"

Paris'te iki yıl önce katledilen 3 Kürt kadın devrimci Sakine Cansız, Fidan Doğan, Leyla Şaylemez'i anmak için Demokratik Özgür Kadın Hareketi ve HDK/HDP Kadın Meclisi'nin çağrısıyla aralarında Mücadele Birliği Platformu ve EKA'nın da (Emekçi Kadınlar) bulunduğu yüzlerce kadın Taksim Tünel'de bir araya geldi.

Tünel'den Galatasaray'a yürümek istenilen anma nedeniyle polis Galatasaray ve Tünel'i abluka altına aldı. Yüzlerce kadın Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'in fotoğraflarıyla yürüdü.

Kadınların önüne barikat kuran polis, meşalelerle yapılmak istenen yürüyüşe izin vermedi. Kadınlar polis engelini zılgıtlar ve sloganlarla protesto etti. Polisin yürüyüşe izin vermemesi nedeniyle kadınlar basın açıklamasını Tünel'de yaptı.

Açıklamada, Sakine Cansız, Fidan Doğan, ve Leyla Şaylemez'i katledenlerin hala ortaya çıkartılmadığını hatırlatılarak, "Sara, Rojbin ve Ronahi'yi hedef alan, aynı katliamcı güçler Şengal, Kobanê, Kerkük'te katliam yapanlar ve Şengal'de kadınları esir alıp köle pazarlarında satanlar, Ortadoğu'da İŞİD çeteleri olarak ortaya çıkmıştır" denildi.

"Yaşamı ve Umudu Betona Gömemezsiniz!"

İstanbul Kent Savunması ve Kuzey Ormanları Savunması başta olmak üzere pek çok çevre, mahalle örgütlenmesi tarafından yapılan çağrıyla "Marmara'yı Savunuyoruz" sloganıyla miting çağrısı yapılmıştı. İstanbul Valiliği'nin yaşama rağmen binlerce kişi İstanbul Kadıköy Bahariye caddesinde bir araya geldi. Ülkenin dört bir yanındaki kentlerden maden, HES, nükleer santrale, kentsel dönüşüm, okulların ellerinden alınmasına, sularının ve ormanlarının ticarileştirilmesine karşı "Ormanıma, suyuma, parkıma, mahalleme, okuluma, kente yaşamıma dokunma" demek için çeşit çeşit renk renk pankartları, dövizleri, flamlalarıyla buluştular.

Kitle miting saati olan 12.00'ye doğru Kadıköy Süreyya Operası önünde toplanmaya başladı. Çevik kuvvet Altıyol'da yığınak yaparak Bahariye caddesinin bir kısmında beklemeye başladı.

Mitingde Karadeniz'den Marmara'ya Trakya'dan Akdeniz'e, Kürdistan'a kadar pek çok

şehirden çevre eylemcileri, dernekler, platformlar, mahalle forumları da eşlik etti. Maçka, Forumu, Kazdağlarına Yaşam Forumu, Derelerin Kardeşliği Platformu, Bozcaada Forumu, Çanakkale Forumu, Altın Madenlerine ve HES'lere karşı mücadele eden pek çok forum mitingde yer aldı. Direnişteki BEDAŞ, Maltepe işçileri de mitingde katıldılar. DİSK, KESK, TMMOB, TTB yönetici ve üyelerinin de kat-

Yapılan konuşmaların ardından Azma'nın cenazesi farklı tarihlerde yaşamını yitiren HPG gerillalarının yanına defnedildi.

Aynı gün yine Hüda Parlıların saldırısı sonucu çıkan olaylarda polis kurşunuyla yaşamını yitiren oto tamircisi Zeki Alar, onbinlerin katılımıyla yapılan yürüyüşle son yolculuğuna uğurlandı.

Cizre'de Hendekler Kalktı, Mahalleye Giren Polis Katliam Yaptı

Cizre'de günler boyu süren çatışmalar, polis saldırıları, bir çocuğun daha canını aldı. 6 Ocak günü Şırnak'ın Cizre ilçesinde mahalle aralarına zırhlı araçlarla giren polisler, Cudi Mahallesi'nde rastgele ateş açtı, 14 yaşında bir çocuğu katletti.

Cizre halkı, mahalle aralarına hendekler kazmışlardı, polisin gözetlilerini, saldırılarını engellemek için. Kaymakamlık ile Belediye arasında yapılan görüşmelerde, keyfi gözetlilerin bundan sonra olmayacağı belirtilerek kazılan hendeklerin kapatılması kararı alınmıştı ve belediye ekipleri de kazılan hendekleri iş makineleriyle kapattı.

Hendekler kapandığında

polis zırhlı araçlarla mahallelere girdi. Görgü tanıkları polisler sokaklarda rastgele ateş açtığını ve çok sayıda kişinin de yaralandığını söylüyor. Halkın evlerine sokmamak için hendekler kazdığı katil polisler, bu saldırılar sırasında 14 yaşında bir boyacı çırağı olan Ümit Kurt'u katlettiler. Mahalleli tarafından Cizre Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Kurt, tüm çabalara rağmen yaşamını yitirdi.

Ümit Kurt'un öldürüldüğü sokakta vurulan memur Çebi Sakçak, evine gitmekte iken polisin kendisine ateş açtığını ve sırtından vurulduğunu söyledi, "Benim vurduğum sokakta Ümit Kurt hayatını kaybetti. Suç duyurusunda bulundum. Bana atışan edenlerden de davacı olacağım" dedi.

Ümit Kurt'un katledilmesini protesto etmek için halk eylem yaptı. Eylem sırasında Nusaybin Caddesi'nde konvoy halinde akrep ve kobra tipi zırhlı araçlarla dolaşan polisler, cadde üzerinde toplanan çocuklara rastgele gaz bombalarıyla saldırmaya başladı; 12 yaşındaki Muhammed Soğat, yüzüne gelen gaz bombası kapsülü ile yaralanarak acil servise kaldırıldı.

9 Ocak 2013... Paris'te Bir Katliam

Bugün bir mizah dergisine düzenlenen saldırıyla gündemde olan Paris, iki yıl önce de üç Kürt kadınına yönelik saldırı ile gündemde idi.

2013 yılının 9 Ocak'ı... Paris Gare du Nord tren istasyonu yakınındaki Kürdistan Enformasyon Bürosu'na düzenlenen saldırıda, PKK kurucularından Sakine Cansız, KNK Paris Temsilcisi Fidan Doğan ve Gençlik Hareketi üyesi Leyla Şaylemez katledildi.

Fransa Hükümeti saldırıyı yapanın Ömer Güney adlı kişi olduğunu duyursa da, saldırının nasıl gerçekleştiği, kimlerin tasarladığı açıklanmadı.

Katliam dünya gündemine bomba gibi düştü. Önce İstanbul sonra Amed'e getirilen cenazeler, Türkiye, Kürdistan ve çeşitli Avrupa ülkelerinde protesto eylemleri ile karşılandı. Yüzbinlerin meydanları doldurduğu anma eylemleri, üç kadının ölüm yıldönümlerinde de her yerde sürüyor..

Fidan Doğan

Sakine Cansız

Leyla Şaylemez

Dokunma" diye başlayan sloganlar talana, iş cinayetlerine, Gezi Ayaklanması'na, devletin uyguladığı şiddete, Torunlar, Soma, Ermenek başta olmak üzere iş cinayetlerine, işçi ve emekçilerin haklarına, kadınların mücadelesine, eğitime kadar pek çok slogan ve talebi de bir araya getirdi.

"Daha Güzel Bir Dünya Mümkün" pankartıyla mitingde katılan Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ise doğanın ve yaşamın korunmasının ancak kapitalist sistemin yıkılmasıyla, devrim ve halk iktidarıyla mümkün olabileceğini anlatan ajitasyonlarıyla ve sloganlarıyla dikkat çekti.

Mitingde Roboski'de ölenler de anılırken, Kobanê'de savaşanlara da selam gönderildi.

Mitingin yapılmasını yasaklayan valilik kitlelerin Altıyol'a kadar ilerlemesine izin verdi. Burada basın açıklamasına ve konuşmalara geçildi.

İstanbul Kent Savunması ve Kuzey Ormanları Savunması adına açıklamayı Mimar Mucella Yapıcı okudu.

Ayışığı ile 6. Yıla Doğru

Bir şiir yazsam diyorum /Kavga üstüne/ Sonra düşündüm / En güzel kavga şiirlerini / Kavganın içindekiler / anlatır...

6 yıl önce Antakya'da açılan Ayışığı Sanat Merkezi, 6 yıldır emeğin sanatını yapmaya devam ediyor. Açılışının yıl dönümünü bir etkinlikle kutlayan Ayışığı Sanat Merkezi, dostlarıyla bir araya geldi.

27 Aralık günü saat 13.00'de başlayan etkinlik, Ayışığı Sanat Merkezi emekçisinin sanat üzerine yaptığı konuşmayla başladı. Daha sonra sırayla Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri Ayışığı'nın onlara kattıkları de-

ğerlerden bahsetti. Uzun süren konuşmalar neşeli gülüşmelerle geçti.

Etkinlik programı, yeni yıl için kesilen pastayla devam ederken katılımcılar "Umutumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla" şiarını dile getirdiler. Arkasından Ayışığı Müzik Gurubu sahne alarak, emeğin türkülerini yeni yaşında Ayışığı için söyledi. Türküler marşlar ve halaylarla etkinlik programı sona erdi.

Kobanê ile Dayanışma İçin Fotoğraf Sergisi

Kobane ile dayanışma için Gezi Sanatı Forumunun da desteğiyle Red Fotoğraf'ın hazırlanmış olduğu "Kobane Fotoğraf Koridoru" sergisi geçen ay, İstiklal'de yürüyüş ve basın açıklaması ile duyurulmuş ve sergi Divriği Kültür Merkezi'nde sergilenmeye başlamıştı.

Serginin ikinci durağı Koma Dayanışma Atölyesi oldu. 3 Ocak günü Red Fotoğraf ve Gezi Sanatı yine bir etkinlikle yeni serginin açılışını yaptılar. Gezi Sanatı Forumu'ndan katılımcılar erbane eşliğinde kısa bir müzik dinletisi sundular. Sergiye ilgi büyük oldu.

"Kobane Fotoğraf Koridoru" sergisi 24 Ocak tarihine kadar Koma Dayanışma Atölyesi'nde sergilenmeye devam edecek. Sergiyi görmek isteyenlere duyurulur.

Yaşam bu kadar hızla akarken, sanat da tüm gerçeği yoğurmaya ve kaydetmeye devam ediyor.

Son sayının saman sarısı karton kokusu elinizden çıkmadan yeni sayımızı sizlerle bir an önce ulaştırmak için 2 ayda bir çıkarmaya başladık dergimizi. Bir anda okuyup bitirdiyse Önsöz'ü ona diyecek lafımız yok elbet... Ve bu sayımızda da yaşama tınılık eden hikayeler, şiirler, röportajlar, okurlarımızdan gelen yazılar ve elbetteki sanat üzerine denemeler sizinle buluşmayı bekliyor.

Nice güzelliklere ve umuda kapı aralayacak bir sayı olması dileğiyle... İyi okumalar...

- Ruhan Mavruk** - Kimlik
Sıla Erciyes - Yoldaşım Deniz
D. Dağlı - Fırtınayla Gelenler / N. Ostrovski
Temade Çınar - İçimizdeki Yabancı
Özgür Güven - Epiküros'tan Marx'a Materyalizm
Setenay Berdan - Arınma Tapınakları: Sinema Salonları - Cesur Yeni Dünya / Aldous Huxley
Ergül Çiçekler - Soma Karalamalar
Kemal Oruç - Ödenekli Tiyatrolarda Neler Oluyor?
Ebru Şahin - Sınırsızlığa Uzanan Yol: Kobanê
Selah Özakan - Arzuhal "Kobanê Direnişine"
Ekinsu - Yarım Kalmış Bir Seveda Hikayesi... Tamamlanması Umuduyla... - Müziğin İsyankar Sesi: Mohsen Namjoo
Röportaj / Aşlı Erdoğan - Kobanê Edebiyatçılara Hangi Sözcükleri Fısıldadı
Iraz Mavi - Sırça Köşkü Olmayan Şehre Şehir Mi Denir?
Elifcan - Haziran Ayaklanması'nın Ölumsuz Savaşçılarına...
Renas Toprak - Yırca
Karmir Jin - Gogol'dan Genco'ya Brakılmış Delilik - Katliamların Dili Tektir; 'Devletçe'
Nazım Akarsu
Röportaj / Aydın Orak - Asasız Musa
Nisan Şimşek - Anlatılan Senin Hikayen

İNSANLIĞIN KANAYAN YARASIDIR ROBOSKİ

*Vurulmuşum
Dağların kuytuluk bir boğazında
Vakitlerden bir sabah namazında
Yatarım
Kanlı, upuzun...*

28 Aralık 2011...Havalandı uçaklar büyük bir gürültü koparak... Dolaştı bir köyün tepesinde... Ve aradığını buldu: insan karaltıları... Sonra atışlar... Uğultu, çılgılık... Sesler ve ardından gelen sessizlik... Sesini kaybetti köy o an bombaların arasında... Roboski... 34 bıçak saplandı Roboski'ye...

34 insan... 34 mezartaş... Yüzleri d ö n ü k t ü r

hala karşıda sıralı duran heybetli dağlara... Gülüşleri takılıdır orada; sevdaları, özlemleri... Kimisi daha 16'sındadır, kimisi 25'inde... Yarım kalmıştı şarkı-ları...

*Ölüm buyruğunu uyguladılar
Mavi dağ dumanını
Ve uyur uyanık seher yelini
Kanlara buladılar...*

Aradan tam üç yıl geçti.Aylar, yıllar ağır ağır yürümüştü Roboskili analar için. Ama geçen zaman öfkeyi hiç yutmadı, tam aksine giderek büyüdü, tazelendi. Bazen çığ oldu düşmanı inine sokarçasına, bazen yürekte ağıtlara dönüştü, süzüldü gözyaşları Roboski'nin her bir karış toprağına...

Roboski... Özgür Sanat Girişimi'nden bir grup sanatçı düştük yollara... İlk durak Amed. Oradan da uzun bir otobüs yolculuğu... Dağların bağrını yararak döşenmiş dönemeçli yolları arşınladık... Gabar Dağı'nı, Cudi'yi selamladık... Cizre'nin serhıldan kokulu sokaklarından geçtik... Sokak başlarındaki barikat ateşleri yeni harlandırılıyordu o sıralar... Gençler, çocuklar soluk soluğa cadde başlarında...

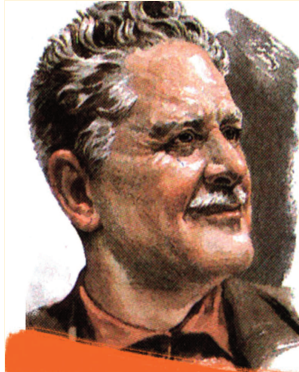
Roboski'ye vardık... Kucaklaştık her biriyle... Kısa bir zaman sonra yola çıktık, Roboski mezarlığına... Aileler de bizimle. Mezarlığa gitmek için biraz tırmanmak gerekiyordu. Yaşlı analarımızı kolundan tutarak çıkardık mezarlığa. Köye akşam çökmüştü bile. Roboski'ye gelirken yanımızda dilek fenerleri almıştık. Her bir mezar başında yakmak için. Analarımızla birlikte yakalım istedik fenerleri... Onlar da hemen bir ucundan tuttular... Elleri tutarken feneri, dilleri de bir türkü de tutturdu...

Yattık dilek fenerini. Bir ucundan Salih Encü'nün annesi de benimle birlikte tuttu. Hadi gökyüzüne birlikte kaldıralım dedim; mahzun bir gülümsemeyle onayladı. Ve bıraktık anayla beraber gökyüzüne... Dilek feneri havada ilerlerken yaşlar doldu ananın gözlerine... Ama o mahzun gülümseme kaldı yüzünde... Fenerin ardından el salladı uzun uzun... Selam gönderdi... Oğluna, Salih'e ulaştırsın gökyüzü diye...

Emeğe Ezgi

Zafere Dair

Korkunç ellerinle bastırıp yarımı dudaklarını kanatarak dayanılmakta ağrıya. Şimdi çıplak ve merhametsiz bir çılgılık oldu ümid... Ve zafer artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar tırmakla sökülüp koparılacaktır...

Günler ağır. Günler ölüm haberleriyle geliyor. Düşman haşin zalim ve kurnaz. Ölüyor çarpışarak insanlarımız - halbuki nasıl hakketmişlerdi yaşamayı - ölüyor insanlarımız - ne kadar çok - sanki şarkılar ve bayraklarla bir bayram günü nümâyişe çıktılar öyle genç ve fütursuz...

Günler ağır. Günler ölüm haberleriyle geliyor. En güzel dünyaları yaktık ellerimizle ve gözümüzde kaybettik ağlamayı: bizi bir parça hazine ve dimdik bırakıp gözyaşlarımız gittiler ve bundan dolayı biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere kan içinde varılacaktır. Ve zafer artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar tırmakla sökülüp koparılacaktır...

Nazım Hikmet Ran

Evet Ölülerimiz Bizi Uyarmaya Devam Ediyor..

Devrimin kartalları Karl Liebknecht Ve Rosa Luxemburg yoldaşların mezarları başından tüm Mücadele Birliği okurlarına merhaba.

Her sene olduğu gibi, bu sene de Alman yoldaşlarımızı anmak, devrim ve sosyalizm sloganlarımızı enternasyonal bir atfömerde atmak için bir grup Mücadele Birliği okuruyla birlikte Berlin'e gittik. Yürüyüş Frankfurter Tor yani Frankfurt Kapısı ismiyle anılan bir bölgeden saat 10.00'da başlayacaktı. Biz, yürüyüşün biteceği mezarlığın yanına saat

08.00'de varmamıza rağmen, ellerinde karanfillerle mezarlığa gelenlerin olduğunu gördük. Ve akşama kadar, yüzbinden fazla insanın mezarlığı ziyaret ettiklerini gözlemledik.

Yürüyüşte enternasyonal bir hava vardı derken abartı değildi; her dilden sloganların atıldığı, her dilden konuşmaların yapıldığı bir anma eylemiydi.

Karl Marx, "Kapitalizm birbirini tanımayan uluslardan insanları aynı çatı altında birleştirip sömürecek" demişti. Evet birbirimizi tanımadan aynı çatı altında sömürülenler, aynı sokaklarda devrim ve sloganlarımızı da birlikte atıyorduk Berlin'de...

Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un kanları haykırıyordu bugün.

Bu kan, Berlin'in kaldırımlarını ve tam da Liebknecht'in savaşa ve sermayeye karşı ayaklanma bayrağını açtığı Postdam Meydanı'nın taşlarını konuşmaya zorlayacak. Ve er ya

da geç bu taşlardan, burjuva toplumun aşağılık dalkavuklarına ve sadık köpeklerine, "Biz kaçmadık buradaydık burada olacağız diyordu sanki.

Berlin'de katiller, Spartakistlerin iki liderini öldürürken hiç hesaplamamışlardı; onlar, ölümleriyle yalnız Alman emekçilerinin değil, dünya emekçilerinin de öncüsü olmuşlardı. Bunun en canlı kanıtını, onları anmak için her sene daha da büyüyerek çoğalan kitlelerde görebiliyorduk.

Peki kimdi devrimin kartalları?

Rozalia Luxemburg Polonya Zamosc'da 5 Mart'ta dünyaya geldi. Ailesi, Rosa 5 yaşında iken Varşova'ya taşındı. Bilinmeyen nedenlerden ve tedavilere rağmen bacağı topal kaldı. 1880'de Rus Kız Ortaokuluna yazıldı. Yahudi kimliğinden dolayı etnik ayrımcılıkla karşılaştı.

Okul dönemi boyunca her zaman okulun en iyi öğrencisi oldu. Rosa 1889'da Avrupa'da kadın öğrencilere kapısını açan tek üniversite olan Zürih Üniversitesi felsefe fakültesine yazıldı. 20 Temmuz 1898 tarihinde Kamu Hukuku ve Devlet Bilimleri Doktoru olarak mezun oldu. İsviçre'de eğitimini tamamladıktan sonra Berlin'e geldi. Alman vatandaşlığına geçebilmek için bir Alman göçmenin oğlu olan Gustav Lübeck ile sahte evlilik yaptı.

Başta Sosyal-Demokrat Parti Başkanı August Bebel olmak üzere, Clara Zetkin, Karl Kautsky gibi partinin ileri gelen marksistleriyle yakın ilişkiler geliştirdi. Clara Zetkin'le yoldaşlığı ve dostluğu ise katledilene kadar sürdü. Rosa Luxemburg pek çok konuda, özellikle reform-devrim, demokrasi-diktatörlük, ulusların kendi kaderini tayin hakkı-enternasyonalizm konularında pek çok yazınsal ürün bıraktı, Almanya ve dünya sosyalist demokrasi hareketi içerisinde karşıt görüşlerde olanlarla çekinmeden mücadele etti.

22 Ocak 1905'de Petersburg'daki Kanlı Pazar katliamından sonra Rosa devrime katılma kararını aldı ve Varşova'ya geldi. Çalışmalarını yürütürken 4 Mart 1906'da tutuklandı ve kürek cezası aldı. 28 Haziran 1906'da verilen kefalet ve rüşvetler sonucunda hapisten çıktı. 1907 Ekim'inde Rosa Luxemburg Berlin'de August Bebel tarafından açılmış olan SPD-Parti Okulu'nda tek kadın olarak bir yandan siyasi polis tarafından izlenirken, iktisat tarihi ve ulusal ekonomi doçentliğine başladı.

1910 Şubat'ında "Ulusal Ekonomiye Giriş" broşürlerin ikisi basıldı. Kitap ise ancak 1925'de basılabildi. 1910'da savaşa karşı sert tutumu Alman hükümetinin tepkisini çekti, soruşturmalar, baskılar giderek artıyordu. 1913'de "Sermaye Birikimi" adlı eserini yazdı. Avrupa'da giderek büyük bir savaşın tehlikesi belirliyordu. Rosa Luxemburg Sosyalist Enternasyonal'in kongrelerinde Avrupa proletaryasının savaşa karşı dayanışmasını almak ve güçlendirmek istiyordu.

1914 Haziran'ında Rosa Luxemburg'a yeniden orduya hakareten dava açıldı ve Rosa bir yıl hapis cezasına çarptırıldı. Sekreteri ve arkadaşı olan Mathilde Jakob'un yardımıyla yazıları cezaevinden gizlice kaçırıldı. Yazıları için kullandığı takma ad "Junius" dü. Cezaevindeki yazıları Junius Broşürü olarak uluslararası üne kavuşmuştu. Bu bir yıllık cezadan sonra Rosa Luxemburg'un sağlığı iyi değildi. Buna rağmen serbest bırakıldığında kendisini çiçeklerle karşılamaya gelen binlerce işçi kadına yaptığı konuşmada şöyle seslendi: "Büyük bir çalışma hırsıyla özgürlüğe geri döndüm! Çiçekler için özellikle teşekkür ederim. Bana nasıl bir iyilik yaptığınızı bilemezsiniz. Yeniden botanik ile uğraşabiliyorum ve bu benim için en iyi dinlenme şekli oluyor" 1915'de tutuklandı. Bir süre sonra serbest bırakıldı.

Bundan sonraki 2,5 yıl boyunca sırasıyla Berlin-Alexanderplatz Polis Tutukevi, Berlin-Barnim Sokağı Kadın Cezaevi, Posen yakınlarındaki Wornke Kalesi ve Breslau Cezaevlerinde kaldı. Hapishanede Spartacus Birliğini kurdu, programını yayınladı ve yoldaşı Karl Liebknecht ile aynı kaderi paylaştı. TKP'nin ilk genel sekreteri Ethem Nejat'ın da saflarında savaştığı Spartakistler, proletarya enternasyonalizminin, savaşın ve milliyetçiliğinin panzehiri olduğunu savunuyorlardı.

Karl Liebknecht'le birlikte sürdürdükleri savaş karşıtı mücadele Birinci Dünya Savaşının aktif taraflarından Almanya'da vatana ihanet olarak nitelendirildi. 1916 yılı 1 Mayıs'ta Alman Sosyal Demokrat Partisi milletvekili Liebknecht güne "Kahrolsun Savaş" sloganıyla başladı ve tutuklandı. Partisi, dokunulmazlığının kaldırılmasına karşı koymadı. Onlar cezaevindeyken Büyük Ekim Devrimi gerçekleşti. Siyasi tutuklular için çıkarılan aflla Rosa ve Liebknecht serbest kalmışlardı. Almanya'nın savaştan yenik çıkması üzerine Spartakistler, isyan halinde ülkede militanca propoganda çalışmalarına başlamışlardı. İşçiler, askerlerle birlikte alanlarda iktidardan öfkeyle savaşın hesabını soruyorlardı. İktidar, yönetimi sosyal demokratlara teslim etti ama Spartakistler Sosyalist Cumhuriyet istiyorlardı.

Bu günlerde Alman Komünist Partisi'ni kurdular. Lenin, bu partinin kurulmasıyla "Üçüncü Enternasyonal'in fiilen yaşamaya başladığını" ilan etmişti. Almanya Sosyal Demokrat Parti'sinden Noske tarafından anti-komünist askerlerden oluşan birlik olan "Freikorps" kuruldu ve bu birlikler, parti yönetiminin sağ kanadın eline geçmesinden ve olayların akışının aynı hızla ters yöne dönmelerinden, gericileşmesinden cesaret alarak, tutuklamalara ve katliamlara başladılar.

15 Ocak 1919'da Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht kaldıkları evde mislisler tarafından tutuklandı. Karl Liebknecht ağır işkencelerden sonra vurularak öldürüldü. Rosa Luxemburg ise dövüldükten sonra vuruldu ve Landwehr Kanalı'na atıldı. Rosa Luxemburg'un cesedi 1 Haziran 1919'da Berlin Landwehr kanalının Freiarchen köprüsü mevkiinde bulundu. Karl Liebknecht 25 Ocakta sokak çatışmalarında katledilen 31 yoldaşıyla beraber defnedildi. Rosa Luxemburg'un cesedi ise 31 Mayıs'ta kıyıya vurdu, 13 Haziran'da ise devrimci işçilerin yaptığı dev bir gösteriyle Karl Liebknecht'in yanına defnedildi.

Katledilmesinden bir gün önce yazdığı yazıda Kızıl Rosa: "Yarıdan tezi yok. Kıyamet günü kopmuşcasına, tüm tantanasıyla, en ummadığınız yer ve anda devrim karşınıza yeniden çıkacaktır: 'Vardım, varım, varolacağım'" diyordu.

Evet devrimin kartallarının mezarları başından tüm dünya emekçi halklarına haykırıyoruz. Öldürülenlerimiz emekçileri uyarmaya devam edecek..

Yaşasın Emekçi Halkların Devrim ve Sosyalizm İçin Mücadele Birliği
Almanya'dan Mücadele Birliği Okurları